

Ieremia

Capitolul 16 – Să nu-ți iei nevastă în locul acesta, căci este sortit judecății!

16:1-9 – Să nu-ți iei nevastă în locul acesta!

Pentru a confirma din nou lui Ieremia cât și poporului că decizia de a aduce judecata istorică peste Iuda este ireversibilă din pricina lui Manase și că nimic nu-L va întoarce pe Domnul din iuțimea mâniei Lui, Domnul îi dă lui Ieremia trei porunci SPECIFICE, foarte GRELE și foarte CIUDATE:

- Să nu se căsătorească și că nu aibă nici fii, nici fiice!
- Să nu participe la nici o înmormântare!
- Să nu participe la nici o petrecere (sărbătoare)!

Oare ne putem închipui cât de dificile au fost aceste porunci pentru Ieremia? Mai întâi interdicția de a NU se căsători și de a nu avea copii. Încă din Eden Dumnezeu PORUNCISE primilor doi oameni: *Creșteți, înmulțiți-vă și umpleți pământul!* După POTOP, Domnul a reînnoit această poruncă. Iată ce i-a spus lui Noe:

1. Dumnezeu a binecuvântat pe Noe și pe fiii săi și le-a zis: „***Creșteți, înmulțiți-vă și umpleți pământul.***
2. S-apuce groaza și frica de voi pe orice dobitoc de pe pământ, pe orice pasăre a cerului, pe tot ce se mișcă pe pământ și pe toți peștii mării: vi le-am dat în mâinile voastre!
3. Tot ce se mișcă și are viață să vă slujească de hrană: toate acestea vi le dau, ca și iarba verde.
4. Numai carne cu viața ei, adică sângele ei, să nu mâncați.
5. Căci voi cere înapoi sângele vieților voastre; îl voi cere înapoi de la orice dobitoc; și voi cere înapoi viața omului din mâna omului, din mâna oricărui om, care este fratele lui.
6. Dacă varsă cineva sângele omului, și sângele lui să fie vărsat de om; căci Dumnezeu a făcut pe om după chipul Lui.
7. ***Iar voi, creșteți și înmulțiți-vă; răspândiți-vă pe pământ și înmulțiți-vă pe el!”***

(Genesa 9:1-7)

De ce Dumnezeu a reînnoit porunca de a se înmulți și DUPĂ Potop? Nu era mai simplu să-L trimită pe Mesia atunci când erau puțini oameni credincioși pe pământ? De ce nu L-a trimis pe Mesia imediat după alungarea omului din Eden? De ce Domnul a vrut mai întâi ca omul păcătos să se înmulțească pe pământ, și APOI să-l trimită pe Mesia? Oare nu tocmai înmulțirea omului

pe pământ a dus la înmulțirea păcatului pe pământ și oare nu tocmai această înmulțire a păcatului nu doar că a îngreunat intrarea lui Mesia în lume, dar a făcut mult mai grea slujba de ispășire sortită Seminței promise? Oare perioada de la alungarea omului din Eden până la potop nu arăta tocmai că înmulțirea omului va duce la înmulțirea păcatului așa cum s-a întâmplat și după potop? De ce Domnul NU l-a trimis pe Mesia după POTOP, ci a poruncit oamenilor din nou să se înmulțească și să umple pământul? De ce să se înmulțească și să umple pământul? Cu ce scop? Dumnezeu vrea să împlinească mandatul din Eden CHIAR și după CĂDERE? Teoretic era posibilitatea ca fiecare din acești oameni să asculte de El și umple pământul cu chipul Lui. În cele din urmă fiecare om avea șansa să trăiască frumos ca Abel sau ca Avraam. Dacă tot pământul ar fi plin de oameni ca Avraam, nu ar fi minunat? Nu ar străluci slava Domnului atât de mult? Oare Domnul nu ar fi glorificat că a reușit să umple pământul cu chipul Lui în ciuda intrării păcatului în lume? Oare acest lucru L-a intenționat Domnul? Sau în planul Său prestabilit înaintea de întemeierea lumii era un număr de suflete ce trebuia să intre în această istorie a păcatului și a suferinței pentru ca apoi să fie duși la slavă după cum este scris:

- Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate, ***și care voia să aducă pe mulți fii la slavă***, să desăvârșească prin suferințe, pe Căpetenia Mântuirii lor. (Evrei 2:10)

Am discutat cu alte ocazii că drumul nostru spre slava cristică este tot drumul crucii și al suferinței. Pentru că suferim ÎMPREUNĂ cu El, vom fi și proslăviți ÎMPREUNĂ cu El. De aceea era nevoie să se nască MULȚI oameni în această creație decăzută care reprezenta singurul creuzet prin care o ființă creată putea fi adusă la slava cristică.

Dumnezeu reînnoiește în Gen.9 porunca dată omului de a se înmulți și de a umple pământul. El pare să NU revină asupra acestei porunci. Ea rămâne valabilă, cel puțin în tot timpul Vechiului Legământ. Când Dumnezeu îl alege pe Avraam, îi promite că din el va face un popor mare la număr. El este socotit neprihănit pentru că alege să creadă că Domnul îi va înmulți sămânța mai mult ca nisipul de pe malul mării și mai mult decât stelele cerului. Deci Domnul nu avea doar scopul de aduce cât mai repede pe Mesia și de a pune capăt creației decăzute. Desigur avea această dorință, dar avea și dorința ca un NUMĂR mare de OAMENI să ajungă la slavă prin acest creuzet. Aceasta înseamnă că lucrurile nu se puteau derula FOARTE repede. Dar NU înseamnă că nu pot fi grăbite și că Domnul nu-Și dorește repede finalul. Ne apropiem din nou de taina trimiterii sufletelor în istorie. Acei mulți fii predestinați la slavă nu ar putea fi trimiși mai repede în istorie? Se pare că DA! Căci cu cât poporul Domnului e în ascultare, cu atât se întorc dintre Neamuri mai mulți oameni la El! Acest lucru e valabil și în Vechiul și în Noul Legământ. Cum e posibilă această taină? Ascultarea poporului Domnului se pare că accesează o legitate misterioasă prin care mai mulți fii ai ascultării sunt trimiși în istorie. Revenim la Ieremia capitolul 3. Condiția împlinirii promisiunii înălțării lui Israel prin Mesia nu e doar POCĂINȚA, ci și ÎNMULȚIREA în țară. Noi am spus atunci că dacă s-ar fi căit, l-ar fi trimis pe Mesia imediat. Nu e chiar așa. Să citim cu atenție pasajul din cap.3:

13. Recunoaște-ți numai nelegiuirea, recunoaște că ai fost necredincioasă Domnului Dumnezeuului tău, că ai alergat încoace și încolo la dumnezei străini, sub orice copac verde, și că n-ai ascultat glasul Meu, zice Domnul.

14. Întoarceți-vă, copii răzvrătiți, zice Domnul; căci Eu sunt Stăpânul vostru, Eu vă voi lua, pe unul dintr-o cetate, pe doi dintr-o familie, și vă voi aduce înapoi în Sion.

15. Vă voi da păstori după inima Mea, și vă vor paște cu pricepere și cu înțelepciune.

16. **Când vă veți înmulți și veți crește în țară**, în zilele acelea, zice Domnul, nu se va mai vorbi de chivotul legământului Domnului și nu-i va mai veni nimănui în gând, nu-și vor mai aduce aminte de el, nu-i vor mai simți lipsa și nici nu vor mai face altul.

17. În vremea aceea, Ierusalimul se va numi „Scaunul de domnie al Domnului”; **toate neamurile se vor strânge la Ierusalim în Numele Domnului** și nu vor mai urma pornirile inimii lor rele.

18. În zilele acelea, casa lui Iuda va umbla cu casa lui Israel și vor veni împreună din țara de la miazănoapte în țara pe care am dat-o în stăpânire părinților voștri.

Deci condiția este să se întoarcă la Domnul și apoi să rămână în ascultare când sunt în țară, să crească și să se înmulțească și APOI nu se va mai vorbi de chivotul Domnului (aducerea Noului Legământ prin Mesia) și toate Neamurile se vor strânge la Ierusalim. Deci trăirea în ascultare a lui Israel ducea ÎN MOD MIRACULOS la nașterea de copii credincioși, și ducea în mod miraculos de nașterea de oameni căutători de Dumnezeu printre Neamuri! Deci este un NUMĂR al acelor aleși de care vorbește și Pavel. Dar trimiterea lor în istorie poate fi grăbită de ascultarea poporului Domnului. Neascultarea poporului Domnului impune un ritm mult mai lent trimiterii în istorie a acestor fii ai slavei și implicit duce la nașterea mai multor fii ai neascultării despre care iată ce spune David:

Capitolul 58

Către mai marele cântăreților. „Nu nimici.” O cântare de laudă a lui David.

1. Oare, tăcând, faceți voi dreptate? Oare așa judecați voi fără părtinire, fiii oamenilor?
2. Dimpotrivă! În inimă săvârșiți nelegiuiri; în țară, puneți în cumpănă silnicia mâinilor voastre.
3. ***Cei răi sunt stricați încă din pântecele mamei lor, mincinoșii se rătăcesc odată cu ieșirea din pântecele mamei lor.***
4. ***Au o otravă ca otrava unui șarpe, ca otrava unei aspide surzi, care își astupă urechea,***
5. ***care n-aude glasul vrăjitorilor, glasul fermecătorului celui mai iscusit.***
6. Dumnezeule, zdrobește-le dinții din gură! Smulge, Doamne, măselele acestor pui de lei!

7. Să se risipească întocmai ca niște ape care se scurg! Săgețile pe care le-aruncă ei să fie niște săgeți tocite!

8. Să piară ca un melc care se topește umblând; să nu vadă soarele, ca stârpitura unei femei!

9. Înainte ca oalele voastre să simtă focul de spin, verde sau uscat, îl va lua vârtejul.

10. Cel fără prihană se va bucura la vederea răzbunării; își va scălda picioarele în sângele celor răi.

11. Și atunci oamenii vor zice: „Da, este o răsplată pentru cel fără prihană! Da, este un Dumnezeu care judecă pe pământ!”

Canaanii și amaleciții trebuiau nimiciți cu desăvârșire cu tot cu copii, căci din pricina păcatului, acele popoare aduceau în istorie doar fii ai neascultării. Haman, este numit Agagitul, deci se pare că e amalecit. Iată că după aproximativ 900 de ani de la atacul Amaleciților asupra lui Israel de-abia ieșit din Egipt, Amaleciții lucrează tot pentru distrugerea lui Israel. Ceva s-a stricat iremediabil în fântâna genetică a acelui neam. De aceea trebuia nimicit cu desăvârșire și de aceea Saul a greșit atât de mult când a ales să fie mai bun ca Domnul cu privire la acest neam. Lui Israel i se întrezice căsătoria cu fetele canaanite, iar canaanii la rândul lor trebuie nimiciți cu desăvârșire. În Maleahi capitolul 2 Domnul cere curăție în relațiile de căsătorie și Sămânță DUMNEZEIASCĂ! Iar în capitolul 3 vorbește despre venirea lui Mesia, a Seminței promise:

10. N-avem toți un singur Tată? Nu ne-a făcut un singur Dumnezeu? Pentru ce, dar, suntem așa de necredincioși unul față de altul, pângărind astfel legământul părinților noștri?

11. Iuda s-a arătat necredincios, și în Iuda și la Ierusalim s-a săvârșit o urâciune; fiindcă Iuda a spurcat ce este închinat Domnului, ce iubește Domnul, **și s-a unit cu fiica unui dumnezeu străin.**

12. Domnul va nimici pe omul care a făcut lucrul acesta, pe cel ce veghează și răspunde, îl va nimici din corturile lui Iacov și va nimici pe cel ce aduce un dar de mâncare Domnului oștirilor.

13. Iată acum ce mai faceți: acoperiți cu lacrimi altarul Domnului, cu plânsete și gemete, așa încât El nu mai caută la darurile de mâncare și nu mai poate primi nimic din mâinile voastre.

14. Și dacă întrebați: „Pentru ce?”... Pentru că Domnul a fost martor între tine și nevasta din tinerețea ta, căreia acum nu-i ești credincios, măcar că este tovarășa și nevasta cu care ai încheiat legământ!

15. Nu ne-a dat Unul singur, Dumnezeu, suflarea de viață și ne-a păstrat-o? Și ce cere acel Unul singur? **Sămânță dumnezeiască!** Luați seama, dar, în mintea voastră și niciunul să nu fie necredincios nevastei din tinerețea lui!

16. „Căci Eu urăsc despărțirea în căsătorie – zice Domnul Dumnezeul lui Israel – și pe cel ce își

acoperă haina cu silnicie – zice Domnul oștirilor. De aceea, luați seama în mintea voastră și nu fiți necredincioși!”

17. Voi obosiți pe Domnul prin cuvintele voastre și mai întrebați: „Cu ce L-am obosit?” – Prin faptul că ziceți: „Oricine face rău este bun înaintea Domnului și de el are plăcere!” sau: „Unde este Dumnezeu dreptății?”

Capitolul 3

1. „Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. **Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului pe care-L doriți; iată că vine** – zice Domnul oștirilor.
2. Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului și ca leșia înălbitorului.
3. El va șede, va topi și va curăța argintul; va curăța pe fiii lui Levi, îi va lămurii cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite.
4. Atunci darul lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele cele vechi, ca în anii de odinioară.

Ioan merge până acolo încât vorbește despre copiii diavolului și copiii lui Dumnezeu. Și ne aducem aminte de ura lui Cain față de Abel. (vezi 1 Ioan 3:8-15). În genesa 3:15 Dumnezeu anunțase:

- Vrajmașie voi pune între tine (șarpe) și femeie, între sămânța ta și sămânța femeii. Aceasta (Sămânța femeii) îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul.

Dar cine este Sămânța Șarpelui? Și cine este Sămânța femeii? Și în capitolul 4 din Genesa vedem cum Cain omoară pe Abel. Era Abel sămânța femeii și Cain sămânța Șarpelui? De ce nu? Diavolul NU creează dar poate avea copii infectând cu minciună pe cei creați de Domnul. Cain era copil al Șarpelui. Abel copil al lui Dumnezeu. Și între ei a fost conflict, vrajmașie. Deci termenul de Sămânță se referă la Mesia, dar poate nu doar la Mesia. Poate include și pe toți urmașii lui Mesia. Căci Pavel ne spune în Romani 16 că Dumnezeu va zdrobi în curând **sub picioarele noastre** pe Satan. Isaac se naște din frumoasa relație dintre Avraam și Sara, dar Moab și Amon din incestul dintre Lot și fetele lui. Moise se naște dintr-o familie credincioasă, la fel și Ioan Botezătorul, iar Mesia dintr-o curată fecioară. În popoarele caanaite practicile oculte și perversiunile sexuale erau duse la extremă (vezi comentariul pe Levitic cap.19). Incestul era la ordinea zilei în Canaan. Oare nu și din această pricină sămânța era infectată? Desigur sunt și frumoase excepții ca cea a curvei Rahav pentru a nu generaliza pripit. În același timp există legități spirituale legate de spița de neam care nu trebuie neglijate. Sămânța dumnezeiască, ne învață Maleahi, se naște dintr-o relație de căsătorie dumnezeiască! Iată ce ne învață Pavel în 1 Cor.7:

12. Celorlalti le zic eu, nu Domnul: dacă un frate are o nevastă necredincioasă, și ea voiește să trăiască înainte cu el, să nu se despartă de ea.

13. Și dacă o femeie are un bărbat necredincios, și el voiește să trăiască înainte cu ea, să nu se despartă de bărbatul ei.

14. *Căci bărbatul necredincios este sfințit prin nevasta credincioasă, și nevasta necredincioasă este sfințită prin fratele;* **altminteri, copiii voștri ar fi necurați, pe când acum sunt sfinți.**

Deci dacă bărbatul nu ar fi sfințit prin femeia credincioasă, copiii care s-ar naște ar fi necurați! Deci se pare că este o mare diferență între un copil purtat în pânțele de o femeie credincioasă și care vine dintr-o familie credincioasă, și unul care provine din părinți necredincioși sau din necurăție. Unii se nasc sfinți, iar alții necurați. Este și logic. Căci trupul femeii care adăpostește fătul o vreme este un templu. Este una ca Templul să fie umplut de prezența lui Dumnezeu și alta ca trupul să fie umplut de Stăpânitorul lumii acesteia. Deci unui copil care se naște dintr-o familie curată i se dă mult mai mult și i se va cere mult mai mult! Celuilalt i se dă mai puțin și i se va cere mai puțin. De asemenea acesta al doilea are șansa de a fi sfințit prin nașterea din nou prin credința în Isus. Ne aducem aminte de Ioan Botezătorul care s-a umplut de Duhul Sfânt din pânțele mamei lui. Dar dacă Elisabeta nu era credincioasă ar mai fi fost posibil acest lucru? Ne aducem aminte că în ciuda rugăciunilor lui David copilul născut din adulterul său a murit. Dar cine știe de ce vas de tip manase intrase în istorie? Cine știe ce bine a făcut Domnul lui David și istoriei neîngăduind să trăiască. Sunt legități reale. Desigur avem și excepții și nu putem generaliza pripit. Harul Domnului dă șansă oricărui suflet indiferent de spița de neam și de modul în care s-a născut. În același timp sunt valabile toate legitățile de care am vorbit mai sus.

Revenim la Ieremia. Pronunța din Gen.2 este reînnoită în Gen.9 și apoi în viața lui Avraam și în viața lui Israel. Ei trebuiau să ajungă un popor mare la număr și din ei trebuia să vină și Mesia. Dar ce a atacat diavolul? Tocmai nașterea de copii. Căci ei s-au unit cu fetele canaanite și copiii care s-au născut din aceste căsătorii s-au abătut de la Domnul cum scrie în cartea Judecătorilor. Deci porunca nu era doar să se înmulțească, ci să se înmulțească cu sămânța dumnezeiască, în termenii hotărâți de Domnul! De aceea și rațiunea poruncii dată de Domnul lui Ieremia: *Nu te căsătorești, și nu fă copii!* Căci TOATE fetele din popor slujeau idolilor și erau pline de păcat. Dar dincolo de acest aspect, vroiam să subliniez mai întâi că era un context religios cultural în Israel și în afara lui Israel, în care ideea de a nu te căsători și de a nu face copii era o NEBUNIE și o RUȘINE fără margini. Era chiar o ofensă adusă familiei, poporului și lui Dumnezeu Însuși. Dumnezeu omorâse pe fiul lui Iuda care nu vroia ca sămânța fratelui său să meargă mai departe în istorie, și Domnul poruncise prin Lege ca soția fără copii a unui om să fie luată de fratele acestuia, ca sămânța lui să meargă mai departe și să nu i se șteargă numele din Israel, și nici partea sa de moștenire. Chiar faptul de a nu putea avea copii era o mare rușine și ocară (vezi durerea Anei din 1 Samuel cap.1), dar ideea de a NU TE CĂSĂTORI ca bărbat când puteai să te căsătorești și să ai copii era o NEBUNIE. Era ceva ÎMPOTRIVA mersului și

mentalului cultural și religios al OMENIRII. Era inacceptabil. Era o impietate, era ca un act de trădare și de hulire. Era ceva ȘOCANT, și Domnul îi cere acest lucru lui Ieremia, tocmai pentru a ȘOCA, tocmai pentru a transmite cu PUTERE mesajul că Domnul va judeca acel loc în curând și că mamele și copiii lor vor pieri sub mânia Domnului! Iarăși ideea de a nu participa la înmormântări sau la diferite petreceri, sărbători era o nebunie și ceva jignitor. În vechime înmormântarea cu mult mai mult decât e azi, i se alocă o importanță aparte (și azi i se alocă o importanță deosebită). Nu avem timp să explicăm ce însemna actul înmormântării în Antichitate. Primul lucru pe care-l făcea un Faraon când ajungea pe tron era să-și înceapă a zidi mormântul. La moartea fiului unui Rege, însăși vrăjmașii regelui trimiteau soli de cinstire. În Iliada regele Priam se duce în tabăra vrăjmașă a lui Ahile, ucigașul fiului său Hector, și-i sărută mână și-l imploră să-i dea trupul lui Hector pentru a-l îngropa. Ahile e sensibilizat și-i dă trupul lui Hector. Apoi războiul împotriva Troiei continuă. Și exemplele din atichitate pot continua. Or a nu participa la înmormântarea cuiva era o imensă jignire adusă acelei familii. Iar ideea de a nu participa la înmormântarea unei rude era ceva de neacceptat. Lui Ieremia i se cere să nu participe la nici o înmormântare, chiar dacă era vorba de rude, prieteni sau membri ai familiei regale. Vă închipuiți durerea inimii sale și apoi reacția celor din popor. Ieremia făcea ceva ȘOCANT, nemaiauzit! Pentru că împietrirea era așa de MARE și ȘOCUL trebuia să fie pe măsură. Și acest mesaj ȘOCANT avea să ajungă nu doar la Iuda, ci și la Neamuri. Dar în primul rând trebuia să ajungă la INIMA lui Ieremia!

Și nu în ultimul rând, să nu participe la sărbători, la nunți, la petreceri, la sărbătoarea făcută cu ocazia tăierii împrejur a nepoților săi, la sărbătorile date în cinstea regelui și chiar la cele date în cinstea Domnului la Templu... iar Ieremia era din familie preotească. În primul rând doar ideea de izolare socială și de a sta departe de bucuria altora era un lucru greu pentru un tânăr sensibil ca Ieremia. Dar apoi jignirea adusă acelor familii, și durerea lui Ieremia de a nu putea participa la aceste evenimente în propria familie lărgită... A fost din nou greu și șocant, și toate acestea au adus atâta ocară și batjocură lui Ieremia din partea poporului și a familiei. Dar Ieremia trebuia să lupte împotriva curentului, să facă lucruri nemaiauzite, pe care nu le mai făcuse nici un profet înaintea sa, trebuia să fie un stâlp de aramă împotriva întregii țări și a întregii culturi. În același timp, menționăm că mentalul cultural și religios al vremii de atunci, atât în Isarel, cât și printre neamuri, era sensibil la mesajele ȘOCANTE rostite de profeți. Domnul accesează un limbaj cultural. Când un profet făcea un gest neobișnuit, poporul se speria și venea la el spunând: *ce înseamnă acest lucru?* Mesajul rămâne șocant, dar limbajul rămâne relevant cultural! Vă închipuiți reacția și întrebările poporului în fața deciziei lui Ieremia de a nu se căsători, de a nu face copii, de a nu participa la înmormântări și sărbători. Dar Ieremia nu era sacrificat doar ca să se transmită un mesaj poporului și neamurilor. Aceste porunci SPECIFICE (date în istoria profeților doar lui Ieremia!), contextuale, grele, șocante și totuși relevant cultural sunt date în primul rând pentru BINELE lui Ieremia. Deși aceste porunci au adus multă suferință în viața lui, ele l-au scutit de și mai multă suferință și l-au ajutat să nu se abată de la Domnul, și să nu-și piardă sufletul și relația cu Domnul, CĂCI:

- Ieremia e protejat de căsătoria cu o fiică a unui dumnezei străin (căci TOȚI erau departe de inima Domnului), care i-ar fi putut frânge relația cu Domnul.
- Ieremia e protejat de DRAMA unei căsnicii ratate.... căci acolo toți erau preacurvari și răi, și în mod cert soția sa i-ar fi făcut viața un calvar.
- Ieremia e protejat de drama de a avea copii necredincioși.
- Ieremia e protejat de legături emoționale prea apropiate care l-ar fi făcut și mai mult să stea între poporul Domnului și judecata poporului Domnului.
- Ieremia e protejat să-și vadă soția și copiii trecând prin foamete și apoi prin sabia nemiloasă a babilonienilor.
- Ieremia e ajutat să priceapă prin severitatea acestor porunci, că Domnul CHIAR VA judeca pe Iuda, și deci e ajutat să se sincronizeze cu vremea Domnului spre mântuirea propriului suflet.
- Ieremia primește ONOAREA să transmită un mesaj ȘOCANT dar mântuitor, pentru o națiune atât de împietrită și pentru neamurile din jur.

Iată că cele mai absurde porunci din partea Domnului se dovedesc a lucra un așa mare bine în inima și viața acestui sensibil om. Ieremia, ca și apostolul Neamurilor, avea să-și împlinească slujba necăsătorit. La Pavel, rațiunea a fost se pare de altă natură. El însuși încuraja văduvele tinere să se căsătorească și să dea naștere la copii, dar el avea o lucrare misionară transculturală, cu multe călătorii și prigoniri, în care viața de familie pare să nu fi fost posibilă. Desigur și el a fost tot o excepție, căci ceilalți lucrători, apostoli, episcopi erau căsătoriți, iar normalitatea în Biserica Domnului este ca bărbații să se căsătorească, și familia mare a Bisericii să fie formată din mai multe familii frumoase și sfinte.

În lumina celor spuse mai sus, porunca de a nu a avea copii capătă și o altă semnificație. Iată că poporul Israel ajunsese ca popoarele canaanite. Se adunase atât de mult rău încât fântâna genetică a acestui popor se stricase și sămânța lor era necurată. Copiii ce se nașteau din acest popor erau fii ai întunericului care aveau să facă doar rău, chiar mai mult rău ca părinții lor. Și atunci ca la popoarele canaanite Domnul trebuie să vină cu pedeapsa, cu nimicirea acestei națiuni. Și lui Ieremia i se interzice să aibă copii. La fel cum lui Israel i s-a interzis să aibă copii cu fetele canaanite, lui Ieremia i se interzice să aibă copii din fetele lui Israel! Dar nimicirea lui Israel nu va fi de tot. Dar pedeapsa adusă va putea curăți de rău această națiune. Va rămâne o rămășiță în viață, cei mai puțin răi, alături de cei credincioși. Doar din această rămășiță dusă în Babilon se va mai putea naște iarăși o sămânță curată și copii care să urmeze voia Domnului. În cele din urmă pedeapsa adusă de Nebucadnețar este o curățire profundă adusă trupului infectat al lui Israel, pentru ca acest trup să nu moară de tot, ci să poată apoi să se refacă, să renască într-o națiune sănătoasă. Avem deci de a face cu legități care au în vedere DESTINUL popoarelor. Se aplică aceste legități și Bisericilor locale din Noul Legământ? Pasaje ca cele din Apocalipsa 1-3, 1 Corinteni cap.5 etc., ne sugerează că da. Cu alte cuvinte natura copiilor fizici și spirituali care se nasc într-o Biserică locală depinde de evlavia părinților lor fizici și spirituali. Pentru a feri Trupul local de la moarte, Domnul intervine cu pedepse fizice și spirituale. Domnul operează

curățiri dureroase ca apoi acea Biserică locală să poată renaște.

Poruncile șocante date de Domnul lui Ieremia în cap.16 arată în același timp că judecata e aproape și că va avea loc în timpul vieții sale și în timpul generației sale. Nu e vorba de o judecată îndepărtată din punct de vedere istoric. V.9 întărește acest lucru:

- Iată că voi face să înceteze în locul acesta, SUB OCHII VOȘTRII și în ZILELE VOASTRE, strigătele de bucurie și strigătele de veselie, cântecele mirelui și cântecele miresei.

Domnul arată clar că JUDECATA e aproape. Nu e vorba de sute de ani, ci e vorba de zeci de ani! Lui Daniel îi spune că profeția are în vedere vremuri îndepărtate. Dar lui Ieremia îi spune clar că profeția are în vedere acea generație și că e pe cale să se împlinească. Iosia a amânat puțin judecata, dar deja în 605 a avut loc primul val de ducere în robia babiloniană. Ce șocant este v.9! Domnul care a creat căsătoria, El care a dat poruncă ca oamenii să crească și să se înmulțească, Cel care a promis lui Avraam că poporul Lui va fi un neam mare, iată că OPREȘTE, PUNE CAPĂT căsătoriilor în Israel! De ce? Pentru că așa de rău ajunsese acest popor, că orice căsătorie nu făcea decât să se înmulțească răul și păcatul în țară. Și atunci Domnul PUNE capăt căsătoriilor în poporul Său!

16:10-21 – Judecata va veni din pricina idolatriei și APOI va veni vremea când se va celebra nu ieșirea din Egipt, ci ieșirea din țara de la miază-noapte, iar Neamurile vor vedea din nou slava Sa în istorie!

Versetul 10 ne arată din nou orbirea poporului. Deja este un LAITMOTIV al primelor capitole din cartea Ieremia. Poporul este atât de sigur pe neprihănirea lui înaintea Domnului, încât este pur și simplu bulversat de veștile aduse de Ieremia și mereu întreabă cu mare nedumerire: *Dar pentru ce ne amenință Domnul cu aceste nenorociri? Nu înțelegem. Totuși cu ce i-am greșit? Iată că zilnic aducem jertfe de bun miros în Casa Sa și ardem tămâie în Numele Lui! Deci de ce ne amenință cu pedeapsa?* Dar Domnul nu obosește să le tot repete MOTIVUL aducerii pedepsei. Și din nou, pentru a nu știu câta oară, Domnul precizează cu claritate motivul judecății:

- Părinții voștri M-au părăsit și s-au dus după alți dumnezei,
- Iar voi ați făcut și mai rău, căci umblați fiecare după pornirile inimii voastre rele!

Motivul fundamental este IDOLATRIA. Și Domnul are în vedere atât idolatria vizibilă, cât și idolatria ascunsă a inimii. Ambele sunt la fel de grave. Ba spre surpriza noastră, a doua este chiar mai gravă! De ce e mai grav să umblii după pornirile inimii tale rele decât să te închini unor idoli străini? E mai grav căci este mai ascuns și atunci ZIDUL negării mustrării Domnului e mult mai mare. Dar în același timp este și o altă nuanță pe care ne-o explică Ezechiel:

5. Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Acesta este Ierusalimul! Eu îl pusesem în mijlocul

neamurilor, și de jur împrejurul lui sunt țări.

6. Dar el s-a răzvrătit împotriva legilor și poruncilor Mele și ***s-a făcut mai vinovat decât neamurile și țările dimprejur***; căci a nesocotit legile Mele, n-a urmat poruncile Mele.”

7. De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Pentru că **ați fost mai îndărătnici decât neamurile care vă înconjoară**; pentru că n-ați urmat poruncile Mele și n-ați împlinit legile Mele, **și n-ați lucrat nici măcar după legile neamurilor care vă înconjoară** –

8. din pricina aceasta, așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, am necaz pe tine și voi aduce la îndeplinire în mijlocul tău judecățile Mele, ***sub ochii neamurilor***.

9. Din pricina tuturor urâciunilor tale, îți voi face ce n-am mai făcut niciodată și nici nu voi mai face vreodată.

10. De aceea, părinții vor mânca pe copiii lor în mijlocul tău, și copiii vor mânca pe părinții lor; Îmi voi împlini judecățile împotriva ta și voi risipi în toate vânturile pe toți cei ce vor mai rămâne din tine.

11. De aceea, ***pe viața Mea!*** – zice Domnul Dumnezeu. – Pentru că ***Mi-ai pângărit Locașul Meu cel Sfânt cu toți idoli și toate urâciunile tale***, și Eu Îmi voi întoarce ochii de la tine; **ochiul Meu va fi fără milă și nu Mă voi îndura**.

(Ezechiel 5:5-11)

Israel nu a lucrat nici măcar după legile neamurilor din jur. Căci aceste neamuri aveau anumite legi atât cu privire la idoli, cât și cu privire la viața de zi cu zi. Și prin harul general al lui Dumnezeu, unele legi limitau răul. De exemplu în Egipt se promova castitatea preoților și nu se acceptau acte sexuale în Templu. Deci fiecare popor rătăcit și idolatru avea niște legi care promovau și binele. Și mai sunt multe exemple în acest sens. Un exemplu era legat de legile Templelor păgâne care trebuiau respectate cu strictețe. Dar Israel nu a urmat legile Domnului cu privire la Casa Domnului, nu a urmat nici legile legământului sinaitic și s-a dedat la idolatrie. Dar când a împrumutat dumnezeii străini ai neamurilor nu au respectat nici legile acestora. Au făcut un amalgam religios și au luat câte ceva din sistemele păgâne ce le-a poftit INIMA. Au făcut efectiv CE AU VRUT! Au trăit efectiv după TOATE poftele lor. Nu mai exista nici un fel de normă sau restricție. Or lucrul acesta era apogeul îndumnezeirii, căci cum am menționat deja, la popoarele din jur era un sistem de norme ce era respectat care includea adesea și restricții bune, de natură morală. Dar la Israel NOUTATEA era că nu mai era nici un sistem de norme. Nu doar că respinsese sistemul de norme divin primit prin har, prin revelație în locul unui sistem păgân, idolatru, ci mai mult decât atât. A ajuns fără nici un sistem. Fiecare trăia efectiv DUPĂ TOATE pornirile inimii lui rele. În acest context ne aducem aminte de discuțiile din 2 Tes. cap.2, de acel om al fărâdelegii, care se pare că exact acest lucru va promova: un NOU SISTEM fără norme, în care totul e posibil, în care fiecare poate trăi după toate pornirile inimii lui rele. El se

va înălța mai presus de orice se numește dumnezeu sau vrednic de închinare. Iată ce ne spune și în Daniel în cap.11:

36. Împăratul va face ce va voi; se va înălța, se va slăvi mai presus de toți dumnezeii și va spune lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor; și va propăși până va trece mânia, căci ce este hotărât se va împlini.

37. ***Nu va ține seamă nici de dumnezeii părinților săi, nici de dorința femeilor; cu un cuvânt, nu va ține seamă de niciun dumnezeu,*** ci se va slăvi pe sine mai presus de toți.

38. În schimb, va cinsti pe ***dumnezeul cetățuilor***; acestui dumnezeu, pe care nu-l cunoșteau părinții săi, îi va aduce cinste cu aur și argint, cu pietre scumpe și lucruri de preț.

39. Cu ajutorul acestui dumnezeu străin va lucra împotriva locurilor întărite; cui îl va recunoaște, îi va da mare cinste, îl va face să domnească peste mulți și le va împărți moșii ca răsplată.

El nu va ține cont de nici un sistem de dinaintea lui, ci el va fi propriul său sistem făcând tot ce-i va pofti inima. Interesant că apare totuși dumnezeul cetățuilor. Să se refere la încurajarea excesivă a fenomenului urbanizării, a creării unor mari centre urbane în cinstea lui așa cum făcea Alexandru Macedon? Tot ce e posibil. Fenomenul urbanizării a zguduit sec.XX. Și observăm în același timp cum fenomenul globalizării și post-modernismul ne rupe de tradițiile locale și de sistemele în care au trăit părinții noștri. Drumul spre o viață fără nici un sistem, spre o relativizare totală a valorilor în care fiecare trăiește pentru sine și după poftele inimii lui este cât se poate de clar. Scena pentru omul fărădelegii, pentru omul fără nici un sistem pare pregătită. Cât de diferit este Hristos. Hristos este Omul Legii. El vine la promisiunea Legii, se supune Legii, și vine să îplinească Legea. El, deși e Dătătorul Legii, se lasă legitimat de Legea pe care a dat-o. El ține cont întru totul de TRECUT, de Legile și chiar și de tradițiile lui Israel. El vine să îplinească TOT ce este SCRIS. Chiar și ultimile Sale cuvinte (*Mi-e sete!*) le rostește pentru a împlini tot ce este scris. Dar omul fărădelegii va face CE VA VOI! Nu va avea un sistem anume, un plan prestabilit de Altcineva care trebuie respectat, un șir de profeții ce trebuie împlinite, un DAT care să-l legitimeze. Grijă pentru a împlini ce este scris va fi cu desăvârșire înlocuită de grija de a trăi după toate poftele inimii lui rele.

Am discutat în ultimele comentarii pe Naum, Țefania, Ieremia de Căpeteniile Egiptului, Asiriei, Babilonului. Dar am discutat mai puțin despre Căpetenia Persiei și Căpetenia Greciei, despre care ne vorbește cartea Daniel. Ce au adus NOU aceste Căpetenii în lupta spirituală? Din ultimile lecturi se pare că prima Căpetenie, cea a Persiei, nu a făcut decât să pregătească drumul pentru Căpetenia Greciei. Căci împărații Perși prin deschiderea și toleranța lor față de zeii supușilor și popoarele supuse au pregătit lucrarea făcută de Alexandru Macedon. Împărații Perși au dat multă libertate religioasă și autonomie locală popoarelor supuse. Au investit în infrastructură, în drumuri, au încurajat comunicațiile și rutele comerciale din Imperiu. Au făcut mari cuceriri. Au cucerit și Egiptul și o parte din Grecia. Dar cetățile libere din Grecia erau ca un spin în coastă și blocau drumul Imperiului spre Europa. Grecii au oprit invazia persană către

vest, Grecii considerau pe Perși barbari. Dar a apărut Alexandru Macedon. El adula cultura greacă și se considera un promotor al acestei culturi. Și a făcut într-un timp incredibil de scurt (aproximativ 10 ani) cuceriri de necrezut în spre Est. Pur și simplu a luat sub stăpânirea sa TOT Imperiul Persan, dar a înaintat și dincolo de granițele Imperiului Persan, spre India, spre marginea pământului, cum cerdeau ei atunci. De asemenea avea și toată Grecia sub picioarele lui și deja primea vasalitate din partea restului Europei. Când mă uit la profilul cornului cel mic din cartea Daniel nu-l pot vedea doar pe Antiohus Epifanes al IV-lea. Îl văd mai întâi pe Alexandru Macedon și APOI pe Antiohus Epifanes al IV-lea. Profilul COMPLET al cornului cel mic nu i se potrivește lui Alexandru, dar nici lui Antioh. Dar profilul COMPLET al cornului cel mic s-ar potrivi perfect unui personaj Alexandru-Antioh. Cu alte cuvinte, dacă după ce Alexandru a murit, exact înainte de a împlini 33 de ani (aproximativ vârsta morții lui Isus), și apoi ar fi înviat (rana ca de sabie i s-ar fi vindecat), și apoi și-ar fi continuat lucrarea în spiritul lui Antiohus Epifanes al IV-lea, de-abia atunci ar fi UMPLUT tot profilul cornului cel mic din Daniel. Căci Antioh nu a făcut cuceriri de necrezut, și nici nu a sfâșiat tot pământul, și nici nu a crescut nespus de mult așa cum a făcut Alexandru. Dar nici Alexandru nu a pus urâciunea pustirii în locul preasfânt și nu s-a războit cu poporul sfinților, și nici nu a disprețuit zeii și religiile. Alexandru a solicitat grecilor să i se recunoască descendența divină. Deci a făcut un pas. A zidit cetăți de tip grecesc (cu numele lui, ca vestita Alexndarie din Egipt), onorând un zeu al cetățitorilor. Dar el a ținut cont de toate religiile țărilor pe care le cucerea. A cinstit zeii și templele acestora chiar mai mult decât împărații Perși. A oferit chiar mai multă libertate și autonomie locală. Iar el, deși credea în superioritatea culturii elene, pe care o promova, nu considera perșii niște barbari. El a vrut să UNEASCĂ Europa cu Asia, Vestul cu Estul. A dus și mai departe fenomenul globalizării început de împărații perși. S-a căsătorit cu prințese persane. Generalii săi au făcut la fel. Și-a făcut reședința în Babilon, care trebuia să fie marea capitală a întregii lumi unite și libere dar sub stăpânirea lui. În armata sa a primit generali persani și folosit soldați ai imperiului. Dar dacă ar fi trăit sau dacă învia, poate în a doua parte a vieții sale, avea să se slăvească mai presus de toți dumnezeii, să ducă urâciunea pustirii în Locul Preasfânt și să facă război sfinților, să desființeze vremurile și legea. Poate că după ce globaliza lumea unind toate sistemele, avea să promoveze acel sistem NOU, care era un sistem care nu ținea cont de nici un sistem, ci doar de poftele inimii lui. Dar o boală neașteptată i-a curmat viața. Apoi un alt împărat grec (seleucid), Antioh Epifanes al IV-lea a cucerit Ierusalimul, a profanat Templul, a ars Scripturile, a întrezis sărbătorile, tăierea împrejur, o omorât mulți evrei, a poruncit să se aducă în Templul de la Ierusalim jertfe străine și jertfe în cinstea sa. Dar acest Antioh nu a făcut cuceriri de necrezut. Ba mai mult, nu a împlinit nici a doua parte a profilului cornului cel mic. Căci nu s-a slăvit pe sine mai presus de toți dumnezeii, și a ținut totuși cont de religia strămoșilor lui. De asemenea nu a mai făcut acea campanie în Egipt (Dan.11:43), și nici nu și-a întins corturile palatului său între mare și muntele cel slăvit (Dan.11:45). Iată că nici un Alexandru-Antioh nu ar umple complet profilul cornului cel mic. Anticristul va fi mai mult decât un Alexandru-Antioh. El va umple TOT profilul cornului cel mic. Cei ce vor cunoaște profețiile, vor umbla în curăție, și vor fi călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, îl vor recunoaște la vremea potrivită. Poate că Anticristul va intra pe scena istoriei

ca un Alexandru tolerant, ca apoi DEODATĂ să-și arate adevărata față de Antioh tolerant doar cu sine. Încheiem această mică incursiune cu următoarea întrebare: *ce o fi cu Căpetenia Romei?*

Versetele 14 și 15 sunt foarte importante. Și cred că aceste versete au avut un rol cheie în deschiderea minții lui Ieremia, a cărei reacție din v.19 ne arată că începe să întrezărească lumina. Domnul, pentru a arăta cât de nestrămutată este hotărârea Sa de a duce pe Israel în robie, anunță că vor veni zile când nu se mai zice: *Viu este Domnul care a scos din țara Egiptului pe copiii lui Israel!*, ci *Viu este Domnul care a scos pe copiii lui Israel din țara de la miazănoapte!* E interesant cum Domnul trece de pe linia pedepsei pe linia izbăvirii. Domnul îndurării nu se poate opri doar la momentul pedepsei. El se duce repede către momentul glorios al izbăvirii de după pedeapsă. Dar izbăvirea nu poate avea loc decât după pedeapsă. Națiunea lui Israel trebuie pedepsită și curățită prin cuptorul de foc, pentru ca apoi Domnul să izbăvească rămășița rămasă și să-și continue mai departe planurile Sale în istorie cu Israel. Și nu va fi o simplă izbăvire. Va fi o izbăvire la fel de mare ca cea din Egipt. Poate una și mai mare care chiar va eclipsa ieșirea din Egipt. Fiind mai recentă, va avea un impact mai mare ca cea din Egipt. Dar nu doar că este mai recentă, mai actuală, dar este la fel de mare ca izbăvirea din Egipt! Deci Domnul nu anunță doar pedeapsa, ci și izbăvirea de după pedeapsă. Și această izbăvire nu este o simplă izbăvire, ci una măcar la fel de slăvită ca cea din Egipt. Or am discutat cu alte ocazii CÂT de MARE a fost izbăvirea lui Israel din Egipt și cum prin acel eveniment Domnul Și-a înălțat Numele mai presus de toți dumnezeii, și și-a arătat puterea și slava tuturor popoarelor. Egiptul era cultura cea mai veche, cea mai slăvită și admirată a vremii de atunci. Iar zeii lor se bucurau de aceeași slavă și apreciere! Or nu a fost întâmplător că Israel a fost dus în Egipt. Căci Egiptul era cea mai puternică temniță posibilă de atunci. Era o temniță fizică și spirituală deopotrivă. Puterea Egiptului, seducția Egiptului, zeii Egiptului, cultura Egiptului, toate acestea țineau pe Israel rob fizic și spiritual. Și Yahweh a provocat puterea zeii Egiptului prin Moise și S-a dueltat prin cele 10 urgii cu cei mai puternici zei ai Egiptului. Și toate popoarele vremii au aflat de acest război și stăteau cu sufletul la gură să vadă cine va birui. Și iată că acest zeu necunoscut, Yahweh, a făcut de ocară pe toți zeii Egiptului și Faraon însuși i-a rugat să plece din Egipt, și apoi oștile lui au fost distruse sub apele Mării Roșii. Nu ne putem da seama cât de mare a fost IMPACTUL acestor lucruri pentru toate popoarele lumii de atunci! Iată câteva reacții consemnate de Scriptură legate de SEMNIFICAȚIA ȘI IMPACTUL ieșirii din Egipt:

a) Intenția declarată a lui Dumnezeu

13. Domnul a zis lui Moise: „Scoală-te dis-de-diminează, du-te înaintea lui faraon și spune-i: „Așa vorbește Domnul Dumnezeul evreilor: „Lasă pe poporul Meu să plece ca să-Mi slujească.

14. Fiindcă, de data aceasta, am să trimit toate urgiile Mele împotriva inimii tale, împotriva slujitorilor tăi și împotriva poporului tău ***ca să știi că nimeni nu este ca Mine pe tot pământul.***

15. Dacă Mi-aș fi întins mâna și te-aș fi lovit cu ciumă, pe tine și pe poporul tău, ai fi pierit de pe pământ.

16. Dar te-am lăsat să rămâi în picioare ca să vezi puterea Mea, **și Numele Meu să fie vestit în tot pământul.**

(Exod 9:13-16)

b) Reacția unui preot madianit

8. Moise a istorisit socrului său tot ce făcuse Domnul împotriva lui faraon și împotriva Egiptului, din pricina lui Israel, toate suferințele care veniseră peste ei pe drum și cum îi izbăvisese Domnul din ele.

9. Ietro s-a bucurat pentru tot binele pe care-l făcuse Domnul lui Israel și pentru că-l izbăvisese din mâna egiptenilor.

10. Și Ietro a zis: „Binecuvântat să fie Domnul, care v-a izbăvit din mâna egiptenilor și din mâna lui faraon, El, care a izbăvit poporul din mâna egiptenilor!

11. Cunosc acum că Domnul este mai mare decât toți dumnezeii; căci în lucrul în care s-au purtat cu trufie, El a fost mai presus de ei.”

(Exod 18:8-11)

c) Reacția canaanților după 40 de ani de la ieșirea din Egipt

8. Înainte de a se culca iscoadele, Rahav s-a suit la ei pe acoperiș

9. și le-a zis: „***Știu că Domnul v-a dat țara aceasta, căci ne-a apucat groaza de voi, și toți locuitorii țării tremură înaintea voastră.***

10. ***Fiindcă am auzit cum, la ieșirea voastră din Egipt, Domnul a secat înaintea voastră apele Mării Roșii*** și am auzit ce ați făcut celor doi împărați ai amoriților dincolo de Iordan, lui Sihon și Og, pe care i-ați nimicit cu desăvârșire.

11. De când am auzit lucrul acesta, ni s-a tăiat inima și toți ne-am pierdut nădejdea înaintea voastră; ***căci Domnul Dumnezeul vostru este Dumnezeu sus în ceruri și jos pe pământ.***

12. Și acum, vă rog, jurați-mi pe Domnul că veți avea față de casa tatălui meu aceeași bunăvoință pe care am avut-o eu față de voi. Dați-mi un semn de încredințare

13. că veți lăsa cu viață pe tatăl meu, pe mama mea, pe frații mei, pe surorile mele și pe toți ai lor și că ne veți scăpa de la moarte.”

(Iosua 2:8-13)

d) reacția Filistenilor după 400 de ani de la ieșirea din Egipt

5. Când a intrat chivotul legământului Domnului în tabără, tot Israelul a scos strigăte de bucurie,

de s-a cutremurat pământul.

6. Răsunetul acestor strigăte a fost auzit de filistenii, și au zis: „Ce înseamnă strigătele acestea care răsună în tabăra evreilor?” Și au auzit că sosise chivotul Domnului în tabără.

7. Filistenii s-au temut, pentru că au crezut că Dumnezeu venise în tabără. „Vai de noi!”, au zis ei, „căci n-a fost așa ceva până acum.

8. *Vai de noi! Cine ne va izbăvi din mâna acestor dumnezei puternici? Dumnezeii aceștia au lovit pe egipteni cu tot felul de urgii în pustiu.*

(1 Samuel 4:5-8)

3. Ei au răspuns: „Dacă trimiteți înapoi chivotul Dumnezeului lui Israel, să nu-l trimiteți cu mâna goală, ci aduceți lui Dumnezeu o jertfă pentru vină; atunci vă veți vindeca și veți ști pentru ce nu s-a îndepărtat mâna Lui de peste voi.”

4. Filistenii au zis: „Ce jertfă pentru vină să-I aducem?” Ei au răspuns: „Cinci umflături de aur și cinci șoareci de aur, după numărul domnitorilor filistenilor, căci aceeași urgie a fost peste voi toți și peste domnitorii voștri.

5. Faceți niște chipuri după umflăturile voastre și niște chipuri după șoarecii voștri care pustiesc țara și dați slavă Dumnezeului lui Israel: poate că va înceta să-Și apese mâna peste voi, peste dumnezeii voștri și peste țara voastră.

6. *Pentru ce să vă împietriți inima, cum și-au împietrit inima egiptenii și faraon? Nu i-a pedepsit El, și n-au lăsat ei atunci pe copiii lui Israel să plece?*

7. Acum, faceți un car nou de tot și luați două vaci tinere care dau țâță și care n-au tras la jug; înjugați vacile la car și mînați înapoi acasă vițeele lor care se țin după ele.

8. Să luați chivotul Domnului și să-l puneți în car; să puneți alături de el, într-o ladă, lucrurile de aur pe care le dați Domnului ca dar pentru vină; apoi să-l trimiteți, și va pleca.

9. Să-l urmăriți cu privirea; și dacă se va sui pe drumul hotarului său spre Bet-Şemeş, Domnul ne-a făcut acest mare rău; dacă nu, vom ști că nu mâna Lui ne-a lovit, ci lucrul acesta a venit peste noi din întâmplare.”

(1 Sam.6:3-9)

e) Perspectiva lui Moise asupra ieșirii din Egipt

32. Întreabă vremurile străvechi, care au fost înaintea ta, din ziua când a făcut Dumnezeu pe om pe pământ, și cercetează de la o margine a cerului la cealaltă: ***a fost vreodată vreă întâmplare așa de mare și s-a auzit vreodată așa ceva?***

33. A fost vreodată vreun popor care să fi auzit glasul lui Dumnezeu vorbind din mijlocul focului, cum l-ai auzit tu, și să fi rămas viu?

34. *A fost vreodată vreun dumnezeu care să fi căutat să ia un neam din mijlocul altui neam, prin încercări, semne, minuni și lupte, cu mână tare și braț întins și cu minuni înfricoșate, cum a făcut cu voi Domnul Dumnezeul vostru în Egipt și sub ochii voștri?*

35. Numai tu ai fost martor la aceste lucruri, ca să cunoști că numai Domnul este Dumnezeu și că nu este alt Dumnezeu afară de El.

36. Din cer, te-a făcut să auzi glasul Lui, ca să te învețe; și, pe pământ, te-a făcut să vezi focul Lui cel mare și ai auzit cuvintele Lui din mijlocul focului.

37. El a iubit pe părinții tăi, și de aceea a ales sămânța lor după ei; *El însuși te-a scos din Egipt, prin puterea Lui cea mare.*

38. El a izgonit dinaintea ta neamuri mai mari la număr și mai tari decât tine, ca să te ducă în țara lor și să ți-o dea în stăpânire, cum vezi azi.

39. Să știi dar în ziua aceasta și pune-ți în inimă *că numai Domnul este Dumnezeu, sus în cer și jos pe pământ, și că nu este alt Dumnezeu afară de El.*

40. Păzește dar legile și poruncile Lui, pe care ți le dau azi, ca să fii fericit, tu și copiii tăi după tine, și să ai zile multe în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău pe vecie.”

(Deut.4:32-40)

f) Perspectiva lui David asupra răscumpărării din Egipt

22. Ce mare ești Tu, Doamne Dumnezeule! Căci nimeni nu este ca Tine și nu este alt Dumnezeu afară de Tine, după tot ce am auzit cu urechile noastre.

23. *Este oare pe pământ un singur neam care să fie ca poporul Tău, ca Israel, pe care a venit să-l răscumpere Dumnezeu, ca să facă din el poporul Lui, ca să-Și facă un Nume și ca să facă pentru el, pentru țara Ta, minuni și semne, izgonind dinaintea poporului Tău, pe care l-ai răscumpărat din Egipt, neamuri și pe dumnezeii lor?*

24. Tu ai întărit pe poporul Tău, Israel, ca să fie poporul Tău pe vecie; și Tu, Doamne, Te-ai făcut Dumnezeul lui.

(2 Samuel 7:22-24)

g) Perspectiva lui Isaia asupra ieșirii din Egipt

7. Voi vesti îndurările Domnului, faptele Lui minunate, după tot ce a făcut Domnul pentru noi! Voi spune marea Lui bunătate față de casa lui Israel, căci i-a făcut după îndurările și bogăția

dragostei Lui.

8. El a zis: „Negreșit, ei sunt poporul Meu, niște copii care nu vor fi necredincioși!” Și astfel El S-a făcut Mântuitorul lor.

9. În toate necazurile lor n-au fost fără ajutor, și Îngerul care este înaintea feței Lui i-a mântuit; El însuși i-a răscumpărat, în dragostea și îndurarea Lui, și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime.

10. Dar ei au fost neascultători și au întristat pe Duhul Lui cel Sfânt; iar El li S-a făcut vrăjmaș și a luptat împotriva lor.

11. Atunci poporul Său și-a adus aminte de zilele străvechi ale lui Moise și a zis: „Unde este Acela care i-a scos din mare cu păstorul turmei Sale? Unde este Acela care pune în mijlocul lor Duhul Lui cel Sfânt,

12. care povățuia dreapta lui Moise cu brațul Său cel slăvit, care despica apele înaintea lor **ca să-
Si facă un Nume veșnic,**

13. care îi călăuzea prin valuri, ca un cal pe loc neted, fără ca ei să se poticnească?”

14. Ca fiara care se coboară în vale așa i-a dus Duhul Domnului la odihnă. Așa ai povățuit Tu pe poporul Tău, **ca să-Ti faci un Nume plin de slavă!**

(Isaia 63:7-14)

Cred că sun suficiente aceste citate ca să întrezărim ceva din măreția slavei răscumpărării lui Israel din Egipt înaintea popoarelor, și din modul minunat prin care Yahweh Și-a înălțat Numele peste popoare și Și-a făcut în istorie un Nume veșnic și de temut. Să nu ne lăsăm intimidati de lipsa dovezilor arheologice cu privire la măreția acestui act, căci acestea lipsesc și cu privire la măreția regatului lui Solomon. Să credem ce este scris și să ne minunăm de măreția răscumpărării din Egipt. Sufletul meu se bucură și se odihnește în faptul că Domnul Își înalță Numele peste popoare și în istorie! Mă bucur și îngenunchiez înaintea slavei Sale arătată prin ieșirea lui Israel din Egipt. Un singur act istoric dar care a înălțat numele lui Yahweh înaintea tuturor popoarelor și peste veacuri. Și iată că acum Domnul spune că nu se va mai jura pe Domnul care a răscumpărat pe Israel din Egipt, ci pe Domnul care a răscumpărat pe Israel din țara de la miazănoapte! Iată că Domnul va repeta răscumpărarea din Egipt. Ba chiar va orchestra o răscumpărare și mai minunată înălțându-și chiar mai mult Numele Său înaintea Neamurilor! Ieremia știa slava măreață a răscumpărării din Egipt. Acum Domnul îi vorbește de o slavă mai mare, care se va întâmpla în curând! Cred că Ieremia pur și simplu a tresărit când a auzit v.14-15. A spus: *Am auzit bine? Incredibil! Nu se poate! Judecata va fi urmată de o răscumpărare mai mare ca cea din Egipt?* Așa se explică REACȚIA sa din 16:19-20:

19. Doamne, tăria, cetățuia și scăparea mea în ziua necazului! ***Neamurile vor veni la Tine de la***

marginile pământului și vor zice: „Părinții noștri n-au moștenit decât minciună, idoli deșerți care nu sunt de niciun ajutor!

20. Cum poate omul să-și facă dumnezei care nu sunt dumnezei?” –

Ce mă bucură această reacție a lui Ieremia. În sfârșit o reacție pe aceeași lungime de undă cu inima Domnului. Căci de această dată Domnul îi confirmă în v.21 că reacția sa este în acord cu planul divin:

De aceea, iată că le arăt de data aceasta, și-i fac să știe puterea și tăria Mea, și vor cunoaște că Numele Meu este Domnul.

Iată că i-a prins bine lui Ieremia criza din Ieremia 15. Pedepsele Domnul l-au smerit, l-au zdrobit. Acum poate întrezări mai bine atât măreția planului Domnului cât și rolul său de prooroc al neamurilor. Ieremia vedea doar o mare tragedie: *că poporul Domnului va fi nimicit*. Dar nu vedea cum prin acest lucru inima rănită a Domnului este răzbunată și cum Domnul Își va reabilita în istorie Numele pângărit de păcatele poporului Său, și cum Își va înălța Numele peste popoare într-un mod chiar mai minunat decât la ieșirea din Egipt. Ieremia vedea doar o mare tragedie și criză, dar nu era așa. Planul Domnului era DREPT, BUN, DESĂVÂRȘIT. Și scopul acestui plan era ca Numele Domnului să fie înălțat din nou cu putere atât înaintea lui Israel cât și înaintea neamurilor. Judecarea lui Israel era un pas necesar din acest plan măreț. Dar nu era finalul. După judecată și curățire avea să urmeze o mare izbăvire! Parcă pentru prima dată lui Ieremia i se deschide mintea și începe să întrezărească rațiunea planului divin, și are exclamația, uimirea și reacția sa chiar de închinare din v.19-20. Și dacă întrezărește rațiunea acestui plan, începe să întrezărească și rolul său în acest plan. Ieremia era plin de zbateri și frământări și vedea o mare criză în Israel, în istorie. Dar nu era. Din perspectiva planului divin, făcut înaintea de întemeierea lumii - nu era nici o criză, nu era nimic care nu mergea conform planului. Totul mergea DUPĂ PLAN spre înălțarea și glorificarea Numelui Domnului! Câtă liniște și câtă pace aduce acest lucru inimii mele. Căci iată că Domnul Își înalță Numele de pe acum în istorie. Desigur, știm cu toții că dincolo, la judecata de apoi, atât Numele Domnului cât și numele slujitorilor Săi vor fi reabilite înaintea tuturor și vrăjmașii Domnului și ai poporului Său vor fi făcuți de rușine. Dar **de-abia atunci** mă gândeam mereu... Dar iată că nu este așa. Domnul Își înalță aici și acum mereu Numele în istorie. Și nu e normal să fie așa? Căci ce folos ar fi ca Numele Său să fie înălțat DOAR atunci, la judecata de apoi? Desigur și atunci va fi o semnificație enormă a acestui fapt, dar mântuirea se operează acum și nu atunci. Or e nevoie ca acum Numele Domnului să fie înălțat peste popoare ca cei care-L caută să-L găsească, ca cei care au moștenit minciuni de la părinții lor să vadă slava Sa și să fie mântuiți. Și iată că Domnul ne arată prin Ieremia că El își înalță Numele Său cu claritate încă de pe ACUM. Și permanent în istorie urmărește și reușește să-și înalțe Numele. El nu este niciodată în criză. Numele Său este mereu înălțat în istorie. Și aici sunt câțva lucruri incredibile:

- El Își înalță Numele chiar dacă poporul Său este în neascultare!

- Își înalță Numele conlucrând cu rămășița credincioasă!
- Își înalță Numele chiar și fără rămășița credincioasă!
- Își înalță Numele în TIMP... deci trebuie așteptat finalul poveștii!
- Își înalță Numele transformând aparentele înfrângeri în mari victorii!
- Împietrirea oamenilor nu face decât să ducă apoi la o înălțare și mai mare a Numelui Său!
- Însăși neascultarea poporului Său duce apoi la o înălțare și mai mare a Numelui Său!
- Popoarele care văd acest Nume pot apoi să uite și să rămână în păcatele lor, făcându-se astfel vrednice de judecată!

Cu câtă claritate se văd aceste lucruri în istoria lui Israel. Israel nu a ascultat și din această pricină Numele Domnului a fost pângărit și ocrotit printre neamuri. Ne aducem aminte de ocara Egiptului sau de pasaje de genul: *Numele Meu a fost hulit de vrăjmașii Domnului din pricina păcatului lui David* etc. Dar cu toate acestea, după aceste aparente înfrângeri suferite de Numele Domnului, urmează mereu biruințe și mai mari și înălțări și mai mari ale Numelui Său! Și cu cât înfrângerea e mai mare, cu atât este mai mare înălțarea ce va urma! Căci neascultarea lui Israel a fost mare și Numele Domnului pângărit de neamurile care spuneau mereu: unde este Dumnezeuul vostru cu care vă lăudați? Dar apoi a urmat rolul lui Ieremia de prooroc al neamurilor, și judecarea lui Israel înaintea tuturor neamurilor. Și judecata a fost atât de clară încât însăși babilonienii au știu că nu Marduk le-a dat biruința, ci că Yahweh le-a dat biruința. Desigur, apoi au uitat, s-au împietrit și s-au îngâmfat. Dar a urmat căderea Babilonului și Edictul lui Cir pentru poporul Israel (vezi Ezra 1) care a împlinit profețiile lui Ieremia și cele ale lui Isaia. Și Numele Domnului a fost astfel chiar mai înălțat decât la ieșirea din Egipt! Domnul a lucrat ÎN TIMP. A fost nevoie de finalul poveștii. Domnul a conlucrat cu Ieremia, Daniel în acest proces... Înfrângerea adusă de neascultarea lui Israel nu a făcut decât să pregătească o victorie și mai mare. De asemenea ne aducem aminte de Faraon. Dacă Faraon ar fi cedat repede ca Filistenii care au dus repede chivotul înapoi în Israel, atunci Domnul nu și-ar mai fi putut înmulți așa de mult semnele în țara Egiptului. Dar iată că însăși împietrirea lui Faraon a avut un MARE rol pentru ca Numele Domnului să fie înălțat, după cum este scris:

- Fiindcă Scriptrua zice lui Faraon: te-am ridicat înadins ca să-mi arăt în tine puterea Mea și pentru ca Numele Meu să fie vestit în tot pământul. (Rom.9:17)

Dumnezeu l-a înștiințat mai dinainte pe Moise de rolul lui Faraon în tot acest plan minunat:

19. Știu că împăratul Egiptului n-are să vă lase să plecați decât silit de o mână puternică.
20. Eu Îmi voi întinde mâna și voi lovi Egiptul cu tot felul de minuni pe care le voi face în

mijlocul lui. După aceea, are să vă lase să plecați.”

(Exod 3:19-20)

Apoi i-a confirmat din nou acest lucru lui Moise și mai clar:

1. Domnul a zis lui Moise: „Iată că te fac Dumnezeu pentru faraon; și fratele tău, Aaron, va fi prorocul tău.
2. Tu vei spune tot ce-ți voi porunci Eu, iar fratele tău, Aaron, va vorbi lui faraon, ca să lase pe copiii lui Israel să plece din țara lui.
3. **Eu voi împietri inima lui faraon, și Îmi voi înmulți semnele și minunile în țara Egiptului.**
4. *Totuși, faraon n-are să v-asculte. Apoi Îmi voi întinde mâna asupra Egiptului și voi scoate din țara Egiptului oștile Mele, pe poporul Meu, pe copiii lui Israel, prin mari judecări.*
5. *Egiptenii vor cunoaște că Eu sunt Domnul, când Îmi voi întinde mâna asupra Egiptului și când voi scoate din mijlocul lor pe copiii lui Israel.”*
6. Moise și Aaron au făcut ce le poruncise Domnul: așa au făcut.
7. Moise era în vârstă de optzeci de ani, iar Aaron de optzeci și trei de ani, când au vorbit lui faraon.

Semnele făcute de vrăjitorii lui Faraon și-au avut și ele rolul lor, căci au făcut competiția mai aprinsă și au făcut să strălucească și mai mult finalul. Domnul știe că Numele Său este cu atât mai înălțat cu cât victoria este mai neașteptată și urmează unei (aparente) înfrângeri mari! Nu a fost așa și cu Baal și Ghedeon? Căci Ghedeon a îndrăznit să distrugă zeul lui Baal și de acolo numele: apără-se Baal! Dar ce a urmat apoi? Oștile numeroasele ale lui Madian, Amalec și a fiilor răsăritului s-au strâns împotriva lui Israel. Oare nu era interpretat acest lucru ca un act de apărare a lui Baal și ca o pedepsă pentru Ghedeon? Desigur! Și știm ce a urmat... au rămas 300 de oameni împotriva unei mari oștiri; în acel moment părea că Baal va câștiga, dar a urmat neașteptata victorie printr-un număr mic de oameni făcând ca Numele Domnului să fie înălțat așa de mult peste popoare! Deci RIPOSTA vrăjmașului, aparenta situație de CRIZĂ, aparenta înfrângere e binevenită și să fie cât mai mare! Căci cu cât va fi mai mare, cu atât va face apoi prin *finalul poveștii* să strălucească și mai mult Numele Domnului!

Și acesta e momentul cel mai greu al bătăliei... aparenta înfrângere înainte de final. Atunci CREDINȚA e testată la maxim. Atunci cel înțelept TACE și așteaptă FINALUL poveștii. Și timpul curge așa greu în cele trei zile de la moarte până la înviere. Dar cel înțelept așteaptă cu răbdare FINALUL. Și e mimunat să înțelegem că Domnul Își va înălța Numele chiar dacă poporul Său nu este în ascultare! Și însăși înfrângerile aduse de neascultarea poporului Său pregătesc victorii și mai mari! Și e frumos să vedem cum Domnul invită rămășița credincioasă să conlucreze cu El pentru obținerea acestor mari victorii neașteptate! El a conlucrat cu Moise și

Aaron, cu Ieremia și Daniel... Dar vestea bună este că Își va înălța Numele chiar și fără rămășița credincioasă. Acest lucru ne este arătat în 1 Samuel cap.4-5. Victoria Filistenilor asupra lui Israel a fost o înfrângere. Filistenii s-au bucurat că dumnezeii lor sunt mai puternici decât temutul Yahweh. Dar această victorie nu a făcut decât să pregătească o victorie și mai minunată. Căci apoi au urmat urgiile asupra Filistenilor și trimiterea chivotului înapoi la Israel! Și e frumos că chivotul s-a întors singur, fără Moise și Aaron, fără intervenția lui Samuel sau a vreunui OM! Domnul Și-a purtat singur de grijă și Și-a înălțat singur Numele fără intervenția nici unui om! Înțelegem deci că rămășița credincioasă e invitată în acest proces de reabilitarea a Numelui Domnului, și i se face o mare onoare. Dar nu trebuie să își ia rolul prea în serios. Chiar și fără rămășiță Domnul Își va înălța Numele!

Viața lui David, nu a fost ea o mare înfrângerea urmată de o mare înălțare? Dar lucrarea lui Isus nu ascundea același mister pe care ucenicii nu puteau să îl priceapă? Căci cea mai mare aparentă înfrângere nu a fost însăși răstignirea Fiului pe cruce de către propriul popor? Dar după această înfrângere maximă, nu a urmat prin înviere cea mai mare înălțare a Numelui Domnului din toată istoria? Nu aceasta e taina crucii și nu aici se ascunde înțelepciunea lui Dumnezeu ca cele mai mari înfrângeri să le transforme în cele mai mari biruințe? Și cu cât înfrângerea va fi mai mare, cu atât mai mare va fi biruința și înălțarea Numelui Domnului ce va urma în curând!

Și Domnul a gândit tot acest plan mai dinainte și TOTUL merge mereu conform PLANULUI. Indiferent de alegerea noastră în bine sau în rău, Numele Său tot va fi înălțat și glorificat, și Domnul va câștiga! Marea întrebare este dacă noi vom face sau nu parte din victoria Lui, dacă vom admira această slavă din Iad sau din Rai!? De aceea Isus e liniștit și Se odihnește în Domnul chiar dacă Israel îl respinge pe Mesia. Nu este criză în planul Domnului. Și orice înfrângere e urmată de o victorie și mai mare. Căci împietrirea lui Israel a dus la un mai mare har peste Neamuri, și dragostea Domnului față de Israel a strălucit și mai mult. Oare înfrângerea din Eden prin neascultarea lui Adam nu e urmată apoi de crearea unui pământ și un cer nou cu o slavă mult mai mare decât cea din Eden? Orice înfrângere e binevenită, căci ea are rolul doar de a face posibilă o victorie și mai mare. Oare nu Pavel însuși privește la această taină și exclamă:

25. Fraților, pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire care va ține până va intra numărul deplin al Neamurilor.

26. Și atunci tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: „Izbăvitorul va veni din Sion și va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov.

27. Acesta va fi legământul pe care-l voi face cu ei, când le voi șterge păcatele.”

28. În ce privește Evanghelia, ei sunt vrăjmași, și aceasta spre binele vostru; dar în ce privește alegerea, sunt iubiți, din pricina părinților lor.

29. Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută.

30. După cum voi odinioară n-ați ascultat de Dumnezeu, și după cum, prin neascultarea lor, ați căpătat îndurare acum,

31. tot așa, ei acum n-au ascultat, pentru ca, prin îndurarea arătată vouă, să capete și ei îndurare.

32. **Fiindcă Dumnezeu a închis pe toți oamenii în neascultare, ca să aibă îndurare de toți.**

33. **O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!**

(Romani 11:25-33)

În Evanghelia lui Pavel apărea o aparentă problemă: Israel ales să-L primească pe Mesia, a respins pe Mesia. Dar el arată în Rom.9-11 că nu este nici o problemă, ci că este în acord cu planul Domnului și că este în spiritul acestui plan. Căci marea taină a planului este tocmai transformarea celor mai mari înfrângeri în biruințe și mai mari! Nu este nici o CRIZĂ și nici o problemă în Evanghelia lui Pavel. Ci ea este taina lui Dumnezeu și Înțelepciunea Sa nemaiauzită!

Admir la Domnul Domnilor și Împăratul Împăraților TĂRIA cu care știe să piardă, tenacitatea cu care acceptă înfrângerea, libertatea cu care se lasă bătut și apoi calmul și răbdarea cu care scrie finalul poveștii. El nu se tulbură de gravitatea înfrângerii și nici de momentul de glorie al vrăjmașilor Lui. El nu se îngrijorează că Numele Său este hulit și pângărit atât de mult înaintea popoarelor prin acele înfrângeri. El nu Se îngrijorează că Numele Său este atât de ponegрит încât nu va mai putea fi reabilitat. De asemenea El nu Se grăbește să transforme înfrângerea într-o mare izbăvire. El așteaptă cu răbdare finalul poveștii. Nu-l aduce grăbit, zbuciumat, cu dorința disperată de a Se reabilita cât mai repede înaintea neamurilor. El are tact. El lasă înfrângerea să fie totală. El lasă pe vrăjmașii Lui se celebreze această înfrângere. El NU SE grăbește să aducă învierea. Nu o aduce după o oră, două. Lasă o zi, două, chiar trei. Înfrângerea trebuie să fie cât mai clară. De aceea El nu Se grăbește. Căci e mereu SIGUR de Victorie. Nu este nici o surpriză în planul Său, nici un lucru care să-l ia prin surprindere, nici o neascultare care să nu facă parte din plan, nici o alegere a vreunui om care să nu facă decât să împlinească acest plan, nici o înfrângere care să nu aibă vreun rol cheie în acest plan ciudat. El e sigur de VICTORIE. El este Începutul și Sfârșitul. El este deja la FINAL. El ne așteaptă de fapt la FINAL. Pentru noi planul Său este încă în derulare. Din perspectiva Sa eternă, lucrurile s-au împlinit deja, s-au isprăvit deja și de aceea cheamă lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi! Pentru El învierea nu este UN POATE, un lucru PROBABIL, ci UNUL sigur, care într-un fel DEJA a avut loc. Căci Mielul e răstignit înainte de întemeierea lumii și El pleacă BIRUITOR ca să BIRUIASCĂ. De aceea, El stă pe tron liniștit. Desigur, pe de o parte trăiește prezentul istoriei cu intensitate maximă. Dar pe de altă parte, în inima Sa domnește o pace de netulburat. Avem nevoie să vedem această PACE ca să nu ni se tulbure inima. Ucenicii au avut nevoie să vadă PACEA din inima Mântuitorului ÎNAINTE de răstignire. Isus era LINIȘTIT. Era biruitor și pleca spre biruință. Toți Îl vedeau un Mare Înfrânt și mulți îi plângeau de milă. Dar El se vedea

Marele Biruitor și celebra deja Victoria! Și Cel care domnește în vecii vecilor, și Cel a cărui domnie nu cunoaște nici o criză, nici o teamă, și nici o tulburare privește spre inima oamenilor să vadă cine se încrede în El din toată inima. Da, să vadă cel care prin credința în El nu își lasă inima tulburată nici când Fiul Omului e atârnat pe cruce. Cel care nu-și pierde pacea nici când vrăjmașii lui Isus celebrează omorârea lui, cel care așteaptă la gura mormântului finalul poveștii. Cel care nu se lasă intimidat de lanțurile morții și nici de mărimea pietrei de la mormânt. Cel care nu plânge la ușa mormântului, ci stă acolo liniștit... Da, el se încrede în Domnul... El nu se chinuie să ia piatra de pe mormânt. Nu Se îngrijorează că acum Numele lui Isus e hulit și făcut de batjocură, nu se teme de vrăjmașii Lui care L-au biruit și nici nu e disperat de bucuria și batjocura lor... Da, el stă liniștit și DEMN înaintea pietrei mormântului. Nu-Și permite să verse nici o lacrimă. Dar nu stă degeabă. El așează petale de trandafir înaintea pietrei de la mormânt. El face o frumoasă potecă din cele mai frumoase flori. Și această potecă pornește de la ușa mormântului și duce într-o grădină. Și varsă pe această potecă de flori cel mai de preț mir. Și acolo la capătul potecii cu flori, în grădina biruinței, așează o masă și trei scaune. Și pregătește cele mai alese bucate....Timp de trei zile e în toiul acestor pregătiri. Nu are timp de plâns, sau de temut. El pregătește acea masă în văzul vrăjmașilor lui Isus. Și cântă, da cântă mereu. Cântă gloria învierii și a credincioșiei lui Dumnezeu celebrând deja biruința. La masă nu pune nici un scaun pentru El, ci așteaptă cu bucurie pe Isus, și pe întreaga dumnezeire. El stă în genunchi la masă și așteaptă cu răbdare. Se face o zi... Se face o dimineață. Aduce și un lighean plin cu cel mai ales mir. E gata să slujească ca rob la masa Cerului. E gata să întâmpine pe Marele Biruitor, pe Cel ce NU a pierdut niciodată nici o bătălie. E gata să sărute rănila de pe picioarele Celui care a pronit biruitor ca să biruiască....

Oare dacă unul din ucenici lua această inițiativă, oare Isus nu S-ar fi oprit din drumul Său către Tatăl? Oare nu Tatăl Însuși ar fi coborât El Însuși la acea masă a nebunie credinței?

Ah, Doamne, tăria, cetățuia și scăparea mea în ziua necazului! De ce nu a așteptat nimeni la ușa mormântului? De ce nu a făcut nimeni poteca de flori? De ce nu a stropit-o nimeni cu cel mai de preț mir? De ce nu a pregătit nimeni masa? De ce nu a cântat nimeni gloria învierii? De ce nu a celebrat nimeni mărrea Ta victorie?

Pentru că nu făcea parte din plan, pentru că nu era scris. Pentru că Isus trebuia să străbată singur drumul crucii, pentru că Numele Său trebuia glorificat prin înviere în ciuda necredinței ucenicilor Săi. Cu sau fără necredința lor, Isus a biruit și Numele Domnului a fost înălțat prin înviere. Dar ucenicii Săi mai au o a doua șansă? Căci oare cum va fi la finalul istoriei? Nu va fi tot în spiritul acestui plan? Nu va fi tot marcat de înțelepciunea ciudată a lui Dumnezeu? Nu va însemna o MARE înfrângere urmată de o mare biruință? Căci Fiara va amăgi Biserica apostată, va amăgi tot pământul și va rosti mari hule împotriva Domnului. Va face război cu sfinții și îi va birui, va începe să nimicească pe tot Israelul. Și când biruința Sa va fi maximă, atunci Israel va plânge pe Cel pe care L-a străpuns... și când nimeni nu Se va mai aștepta Acesta va reveni pe nori nimicind fiara cu însăși suflarea gurii Lui. Dar cine va celebra deja victoria când omul păcatului va intra în Templul lui Dumnezeu dându-se pe sine drept Dumnezeu? Cine va celebra

liniștit victoria când acesta va izbuti în tot ce va voi? Cui nu i se va tulbura inima în fața victoriilor sale și cine va privi liniștit cum va birui însăși pe poporul sfinților?

Dar marea victorie a neașteptatei arătări a Fiului Omului va fi precedată de o altă Victorie Măreață și neașteptată: învierea celor doi prooroci. Căci acești doi prooroci vor avea o lucrare asemănătoare cu cea a lui Moise și Aaron și a Mântuitorului Îsuși, căci 3 ani și jumătate vor lovi împărăția fiarei cu mari urgii fără ca Fiara să le poate face rău. Dar APOI, fiara îi va birui și pe ei. Este ca și cum laurgia a 10-a, alături de Mielul Pascal aveau să moară și Moise și Aaron. Și când vor muri acești doi prooroci tot pământul va celebra biruința fiarei! Dar ce vor face cei credincioși rămași în viață? Oare se vor tulbura ca ucenicii de altădată? Oare se vor teme? Oare se vor jeli? Sau vor face o potecă de flori? Sau vor pregăti o masă într-o grădină? Sau vor celebra deja victoria și vor aștepta trei zile cântând gloria învierii?

Și oare la fel ca Isus, cei doi prooroci, vor accepta în mod CONȘTIENT înfrângerea? Oare la fel ca Isus VOR ALEGE să nu-și folosească puterea primită de sus, și nu vor chema legiunile de îngeri că să fie izbăviți din mâna Fiarei, ci vor urma ce este scris? Vor parcurge oare un traseu atât de asemănător cu cel al lui Isus? Tot ce este posibil, căci iată ce spune Ioan despre puterea care le-a fost dată:

3. Voi da celor doi martori ai mei să prooroască, îmbrăcați în saci, o mie două sute șaizeci de zile.

4. Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice, care stau înaintea Domnului pământului.

5. Dacă umblă cineva să le facă rău, le iese din gură un foc, care mistuie pe vrăjmașii lor; și, dacă vrea cineva să le facă rău, trebuie să piară în felul acesta.

6. Ei au putere să închidă cerul, ca să nu cadă ploaie în zilele prorociei lor; și au putere să prefacă apele în sânge și să lovească pământul cu orice fel de urgie, ori de câte ori vor voi.

7. Când își vor isprăvi mărturisirea lor, fiara, care se ridică din Adânc, va face război cu ei, îi va birui și-i va omorî.

8. Și trupurile lor moarte vor zăcea în piața cetății celei mari, care, în înțeles duhovnicesc, se cheamă „Sodoma” și „Egipt”, unde a fost răstignit și Domnul lor.

9. Și oameni din orice norod, din orice seminție, de orice limbă și de orice neam vor sta trei zile și jumătate și vor privi trupurile lor moarte și nu vor da voie ca trupurile lor moarte să fie puse în mormânt.

10. Și locuitorii de pe pământ se vor bucura și se vor înveseli de ei; și își vor trimite daruri unii altora, pentru că acești doi proroci chinuiseră pe locuitorii pământului.

11. Dar, după cele trei zile și jumătate, duhul de viață de la Dumnezeu a intrat în ei și s-au ridicat în picioare, și o mare frică a apucat pe cei ce i-au văzut.

12. Și au auzit din cer un glas tare, care le zicea: „Suiți-vă aici!” Și s-au suit într-un nor spre cer; iar vrăjmașii lor i-au văzut.

(Apoc.11:3-12)

Isus încuraja pe ucenici înainte de cruce. El era un actor conștient. El știa planul mai dinainte. Îi înșelase înțelepciunea, misterul, ciudățenia... Dar El știa că e necesară înfrângerea pentru a avea loc o biruință cu mult mai mare. A pășit hotărât spre cruce. Știa că va fi vândut, că va fi răstignit. Știa și prin cine. Știa și locul. L-a lăsat pe Iuda să Îl vândă, s-a dus exact în locul în care urma să Îl caute vrăjmașii Lui. Și-a folosit puterea Logosului ca să vindece urechea soldatului rănit de Petru și ca să apere pe ucenici. Dar nu a cerut de la Tatăl o legiune de îngeri. S-a lăsat prins și NU A CERUT izbăvirea, care i-ar fi fost dată fără preget. A urmat planul ciudat al Tatălui întru totul. Tulburarea ucenicilor izovara din ignoranța și necredința lor, din neînțelegerea căilor Domnului. Pentru ei totul era pe dos. Pentru Isus totul mergea perfect conform planului. Pentru ei totul era o surpriză neplăcută. Pentru Isus Scripturile se împlineau cu exactitate astronomică. Isus Biruia respingând izbăvirea, iar ucenicii erau înfrânți căutând cu disperare o izbăvire. Isus pășea spre Viață acceptând moartea, ucenicii se îndepărtau de Viață fugind de moarte.

Cartea Isaia ne-a arătat cât de măreață a fost izbăvirea din Babilon. Ea a egalat și chiar eclipsat ieșirea din Egipt. În Egipt Domnul a intervenit cu mari urgii împotriva zeilor Egiptului. În cazul ieșirii din Babilon Domnul a anunțat mai dinainte căderea Babilonului sub Imperiul Medo-Persan, domnia lui Cir și edictul la porunca lui Dumnezeu pe care acesta îl va da și pentru evrei și pentru celelalte popoare. Nu a mai fost nevoie de urgii, de luptă cu Cir. Acesta a dat de bunăvoie edictul după ce a primit poruncă directă din partea lui Dumnezeu. Și Dumnezeu prin Isaia, Ieremia și profeții Săi a anunțat cu MULT TIMP înainte și în detaliu toate etapele robiei și ale ieșirii din robie. Au fost numite țări, au fost date nume de împărați, a fost menționată perioada robiei etc. Popoarele păgâne ale vremii erau fascinate de zei, dar și de prezicerea viitorului. Prezicerea viitorului era o artă în Babilon. Ea era prezentă și în Egipt, dar în Babilon era o adevărată știință și mult mai importantă. Or Domnul la ieșirea din Egipt transmite un mesaj folosind limbajul confruntării dintre zei, iar la ieșirea din Babilon folosește un mesaj legat de prezicerea viitorului. Confruntarea este tot cu IDOLII. La ieșirea din Egipt Domnul a arătat că Domnul și nu zeii au autoritate asupra CREAȚIEI. La ieșirea din Babilon, Domnul a arătat că El și nu zeii au autoritate asupra DESTINULUI oamenilor și al popoarelor, asupra cursului istoriei și asupra CUNOAȘTERII viitorului. Căci zeii revendicau atât autoritatea asupra creației cât și asupra destinului oamenilor și al viitorului acestora. Prin cele două mari izbăviri din Egipt și din Babilon, Domnul arată minciuna din spatele idolilor și că doar El este singurul Creator și singurul Stăpân al istoriei și asupra destinului oamenilor și al popoarelor. Observăm cum Domnul nu a dorit să repete întrutotul mesajul din Egipt, ci a adus și elemente noi prin ieșirea din Babilon. Domnul are mereu lucruri de întărit (Că El e singurul Dumnezeu!), dar și de revelat elemente noi (El stăpânește nu doar Creația, ci și destinul istoriei!). Deci să ne amintim câteva pasaje din Isaia:

5. Nu te teme de nimic, căci Eu sunt cu tine, Eu voi aduce înapoi neamul tău de la răsărit și te voi strânge de la apus.

6. Voi zice miazănoaptei: „Dă încoace!”, și miazăzilei: „Nu opri”, ci adu-Mi fiii din țările depărtate și fiicele de la marginea pământului:

7. pe toți cei ce poartă Numele Meu și pe care i-am făcut spre slava Mea, pe care i-am întocmit și i-am alcătuit.” –

8. Scoate afară poporul cel orb, care totuși are ochi, și surzii, care totuși au urechi.

9. Să se strângă toate neamurile și să se adune popoarele! Cine dintre ei a vestit aceste lucruri? Care dintre ei ne-au făcut cele dintâi prorocii? Să-și aducă martorii și să-și dovedească dreptatea, ca să asculte oamenii și să zică: „Adevărat!” –

10. „Voi sunteți martorii Mei – zice Domnul – voi și Robul Meu pe care L-am ales, ca să știți, ca să Mă credeți și să înțelegeți că Eu sunt: înainte de Mine n-a fost niciun dumnezeu, și după Mine nu va fi.

11. Eu, Eu sunt Domnul, și afară de Mine nu este niciun mântuitor!

12. Eu am vestit, am mântuit, am prorocit, nu sunt străin între voi: voi Îmi sunteți martori – zice Domnul – că Eu sunt Dumnezeu.

13. Eu sunt de la început, și nimeni nu izbăvește din mâna Mea; când lucrez Eu, cine se poate împotrivi?

14. Așa vorbește Domnul, Răscumpărătorul vostru, Sfântul lui Israel: Din pricina voastră, trimit pe vrăjmaș împotriva Babilonului și cobor pe toți fugarii, chiar și pe haldei, pe corăbiile cu care se făleau.

15. Eu sunt Domnul, Sfântul vostru, Făcătorul lui Israel, Împăratul vostru.”

16. Așa vorbește Domnul, care a croit un drum pe mare și o cărare pe apele cele puternice,

17. care a scos care și cai, o oștire și războinici viteji, culcați deodată împreună, ca să nu se mai scoale, nimiciți și stinși ca un muc de lumânare:

18. „Nu vă mai gândiți la ce a fost mai înainte și nu vă mai uitați la cele vechi!

19. Iată, voi face ceva nou și-i gata să se întâmple: să nu-l cunoașteți voi oare? Voi face un drum prin pustiu și râuri, în locuri secetoase.

20. Fiarele câmpului Mă vor slăvi, șacalii și struții, pentru că voi da ape în pustiu și râuri, în locuri secetoase, ca să adăp pe poporul Meu, pe poporul Meu cel ales,

21. poporul pe care Mi l-am alcătuit ca să vestească laudele Mele.”

(Isaia 43:5-21)

6. Așa vorbește Domnul, Împăratul lui Israel și Răscumpărătorul lui, Domnul oștirilor:
„Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe Urmă, și afară de Mine, nu este alt Dumnezeu.

7. Cine a făcut prorocii ca Mine (să spună și să-Mi dovedească!), de când am făcut pe oameni din vremurile străvechi? Să vestească viitorul și ce are să se întâmple!

8. Nu vă temeți și nu tremurați; căci nu ți-am vestit și nu ți-am spus Eu demult lucrul acesta? Voi Îmi sunteți martori! Este oare un alt Dumnezeu afară de Mine? Nu este altă Stâncă, nu cunosc alta!”

9. Cei ce fac idoli, toți sunt deșertăciune, și cele mai frumoase lucrări ale lor nu slujesc la nimic. Ele însele mărturisesc lucrul acesta: n-au nici vedere, nici pricepere, tocmai ca să rămână de rușine.

10. Cine este acela care să fi făcut un dumnezeu sau să fi turnat un idol, și să nu fi tras niciun folos din el?

11. Iată, toți închinătorii lor vor rămâne de rușine, căci înșiși meșterii lor nu sunt decât oameni; să se strângă cu toții, să se înfățișeze, și tot vor tremura cu toții și vor fi acoperiți de rușine.

(Isaia 44:6-11)

24. Așa vorbește Domnul, Răscumpărătorul tău, Cel ce te-a întocmit din pânțele mamei tale:
„Eu, Domnul, am făcut toate aceste lucruri, Eu singur am desfășurat cerurile, Eu am întins pământul. Cine era cu Mine?

25. Eu zădărnicesc semnele prorocilor mincinoși și arăt ca înșelători pe ghicitori; fac pe cei înțelepți să dea înapoi și le prefac știința în nebunie.

26. Dar întăresc cuvântul robului Meu și împlinesc ce prorocesc trimișii Mei; Eu zic despre Ierusalim: „Va fi locuit” și, despre cetățile lui Iuda: „Vor fi zidite iarăși și le voi ridica dărâmăturile.”

27. Eu zic Adâncului: „Usucă-te, și îți voi seca râurile.”

28. Eu zic despre Cirus: „El este păstorul Meu, și el va împlini toată voia Mea; el va zice despre Ierusalim: „Să fie zidit iarăși!”, și despre Templu: „Să i se pună temeliile!”

(Isaia 44:24-28)

8. Țineți minte aceste lucruri și fiți oameni! Veniți-vă în fire, păcătoșilor.

9. Aduceți-vă aminte de cele petrecute în vremurile străbune; căci Eu sunt Dumnezeu, și nu este altul, Eu sunt Dumnezeu, și nu este niciunul ca Mine.

10. Eu am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic: „Hotărârile Mele vor rămâne în picioare și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea.

11. Eu chem de la răsărit o pasăre de pradă; dintr-o țară depărtată, un om ca să îplinească planurile Mele: da, Eu am spus și Eu voi împlini; Eu am plănuit și Eu voi înfăptui.

12. Ascultați-Mă, oameni cu inima împietrită, vrăjmași ai neprihănirii!

13. Eu Îmi apropii neprihănirea: nu este departe; și mântuirea Mea nu va zăbovi. Eu voi pune mântuirea Mea în Sion și slava Mea peste Israel.

(Isaia 46:8-13)

7. Tu ziceai: „În veci voi fi împărăteasă!”, și nu te-ai gândit, nici n-ai visat că lucrul acesta are să se sfârșească.

8. Ascultă însă acum, tu cea dedată plăcerilor, care stai fără grijă și zici în inima ta: „Eu, și numai eu, nu voi fi niciodată văduvă și nu voi fi niciodată lipsită de copii!”

9. Și totuși aceste două lucruri ți se vor întâmpla deodată, în aceeași zi: și pierderea copiilor, și văduvia; vor cădea asupra ta cu putere mare, **în ciuda tuturor vrăjitoriilor tale și multelor tale descântece.**

10. Căci te încredeai în răutatea ta și ziceai: „Nimeni nu mă vede!” Înțelepciunea și știința ta te-au amăgit, de ziceai în inima ta: „Eu și numai eu.”

11. De aceea, nenorocirea va veni peste tine fără să-i vezi zorile; urgia va cădea peste tine fără s-o poți împăca; și deodată va veni peste tine prăpădul pe neașteptate.

12. Vino, dar, cu descântecele tale și cu mulțimea vrăjitoriilor tale, cărora ți-ai închinat munca din tinerețe; poate că vei putea să tragi vreun folos din ele, poate că vei izbuti.

13. Te-ai obosea tot întrebând; să se scoale dar și să te scape cei ce împart cerul, care pândesc stelele, care vestesc, după lunile noi, ce are să ți se întâmple!

14. Iată-i, au ajuns ca miriștea pe care o arde focul și nu-și vor scăpa viața din flăcări: căci nu va fi ca un cărbune la care se încălzește cineva, nici un foc la care stă.

15. Așa va fi soarta acelor pe care te oboseai să-i întrebi. Și cei cu care ai făcut negoț din tinerețea ta se vor risipi fiecare într-o parte: și nu va fi nimeni care să-ți vină în ajutor.

(Isaia 47:8-15)

1. Ascultați lucrul acesta, casa lui Iacov, voi, care purtați numele lui Israel și care ați ieșit din apele lui Iuda; voi, care ați jurat pe Numele Domnului și care chemați pe Dumnezeul lui Israel, dar nu în adevăr, nici cu neprihănire!

2. Căci ei își trag numele de la cetatea sfântă și se bizuie pe Dumnezeul lui Israel, al cărui nume este Domnul oștirilor.

3. De multă vreme am făcut cele dintâi prorocii, din gura Mea au ieșit și Eu le-am vestit: deodată am lucrat, și s-au împlinit.

4. Știind că ești împietrit, că grumazul îți este un drug de fier și că ai o frunte de aramă,

5. ți-am vestit demult aceste lucruri, ți le-am spus mai înainte ca să se întâmple, ca să nu poți să zici: „Idolul meu le-a făcut, chipul meu cioplit sau chipul meu turnat le-a poruncit!”

6. Ai auzit toate aceste lucruri pe care le vezi acum! Și nu vreți să le mărturișiți acum?... De acum, îți vestesc lucruri noi, ascunse, necunoscute de tine.

7. Ele se fac în timpul de față și nu fac parte din trecut; până în ziua de azi n-aveai nicio cunoștință despre ele, ca să nu poți zice: „Iată că le știam.”

8. Nici nu le-ai auzit, nici nu le-ai știut și nici nu-ți era deschisă odinioară urechea la ele: căci știam că ai să fii necredincios și că din naștere ai fost numit răzvrătit.

9. Din pricina Numelui Meu sunt îndelung răbdător, pentru slava Mea Mă opresc față de tine, ca să nu te nimicesc.

10. Iată, te-am pus în cuptor, dar nu te-am găsit argint; te-am lămurit în cuptorul urgiei.

11. Din dragoste pentru Mine, din dragoste pentru Mine vreau să lucrez! Căci cum ar putea fi hulit Numele Meu? Nu voi da altuia slava Mea.

12. Ascultă-Mă, Iacove! Și tu, Israele, pe care te-am chemat! Eu, Eu sunt Cel Dintâi și tot Eu sunt și Cel din Urmă.

13. Mâna Mea a întemeiat pământul, și dreapta Mea a întins cerurile: cum le-am chemat, s-au și înfățișat îndată.

14. Strângeți-vă cu toții și ascultați! Cine dintre ei a vestit aceste lucruri? Acela pe care-l iubește Domnul va împlini voia Lui împotriva Babilonului, și brațul lui va apăsa asupra haldeilor.

15. Eu am vorbit și Eu l-am și chemat; Eu l-am adus, și lucrarea lui va izbuti.

16. Apropiati-vă de Mine și ascultați! De la început, n-am vorbit în ascuns, de la obârșia acestor lucruri, am fost de față. Și acum, Domnul Dumnezeu M-a trimis cu Duhul Său.”

17. Așa vorbește Domnul, Răscumpărătorul tău, Sfântul lui Israel: „Eu, Domnul Dumnezeuul tău, te învăț ce este de folos și te călăuzesc pe calea pe care trebuie să mergi!

18. O! de ai fi luat aminte la poruncile Mele, atunci pacea ta ar fi fost ca un râu, și fericirea ta, ca valurile mării.

19. Sămânța ta ar fi fost ca nisipul, și roadele pântecelui tău, ca boabele de nisip; numele tău n-ar fi fost șters și nimic înaintea Mea.

20. Ieșiți din Babilon, fugiți din mijlocul haldeilor! Vestiți, trâmbițați cu glas de veselie, dați de știre până la capătul pământului, spuneți: „Domnul a răscumpărat pe robul Său, Iacov!”

21. Și nu vor suferi de sete în pustii în care-i va duce: ci va face să curgă pentru ei apă din stâncă, va despica stâncă, și va curge apa.

22. Cei răi n-au pace, zice Domnul.

(Isaia 48)

Imi place atât de mult Isaia 48:11:

11. Din dragoste pentru Mine, din dragoste pentru Mine vreau să lucrez! Căci cum ar putea fi hulit Numele Meu? Nu voi da altuia slava Mea.

Israel nu merita o asemenea izbăvire. Merita să fie nimic cu totul din istorie. Dar Domnul nu poate lăsa ca Numele Său să fie hulit în istorie. El este preocupat nu doar de înălțarea Numelui Său în ziua de apoi a mănii, ci de înălțarea Numeleui Său în istorie acum și aici, ÎNAINTE de judecata finală. Ne aducem aminte de cartea Ezechiel a cărui laitmotiv este *Și veți ști/vor ști că Eu sunt Domnul*. Domnul nu poate lăsa ca Numele Său să fie hulit. El mereu își apără și înalță Numele în istorie și nu are nevoie de ajutor omenesc. Că alege să lucreze și prin oameni, e pentru că vrea El. Dar nimic nu-L poate împiedica să-și reabiliteze Numele Său în istorie. De aceea El nu intră în criză niciodată și nici nu are nevoie de ajutor din partea noastră. El poartă de grijă Numelui Său și lucrează pentru acesta cu sau fără noi. Ascultarea noastră ne poate face părtași slavei Sale, dar neascultarea noastră va lucra tot pentru slava Sa!

Aceste lucruri sunt important de știut ca nu cumva să ne trezim că sprijinim ca Uza chivotul Domnului. Când înțelegi că singurul lucru care contează este înălțarea Numelui Domnului, îți dedici toată viața acestui scop nobil. Dar chiar dacă scapi de capcana luptei pentru înălțarea propriului nume, poți ajunge în capcana de a sprijini carul lui Dumnezeu. Or dacă porți de grijă Numelui Domnului, prin aceasta nu faci decât să umbrești slava Sa. Căci Uza a transmis mesajul că Domnul are nevoie să fie ajutat și protejat. Dar Domnul nu arătase tocmai că Își purtase singur de grijă în țara Filistenilor? Domnul nu era un idol de lemn care avea nevoie să fie

cărat, apărat și protejat. Păcatul lui Uza a fost atât de grav încât Domnul l-a trăsnet pe loc și nu a ținut cont că David încerca să facă ceva spre slava Sa din inimă curată. În cele din urmă neascultarea ui Uza a dus tot la înălțarea numelui Său. Dar Domnul Și-a înălțat Numele judecându-l pe Uza. Deci cel care sprijină carul lui Dumnezeu hulește de fapt Numele Domnului, iar Domnul nu poate lăsa ca Numele Său să fie hulit. Și atunci El Își va reabilita Numele nimicind pe cei care au încercat să-i poarte de grijă. Ne aducem aminte și de episodul când David s-a îngrijorat de Numele Domnului, și că ochii poporului s-ar putea aținti asupra împăratului pământesc care locuia într-o casă de cedru, și nu asupra Adevăratului Împărat care locuia într-un cort modest. Preocuparea lui David izvoră dintr-o inimă smerită și curată care știa că doar Domnul e Împăratul și că doar El trebuie slăvit. Și a luat această inițiativă pentru slava Domnului. Dar Domnul l-a oprit prin Natan, și i-a spus următoarele lucruri:

1. Când a locuit împăratul în casa lui și când i-a dat odihnă Domnul, după ce l-a izbăvit de toți vrăjmașii care-l înconjurau,
2. a zis prorocului Natan: „Iată! eu locuiesc într-o casă de cedru, și chivotul lui Dumnezeu locuiește într-un cort.”
3. Natan a răspuns împăratului: „Du-te și fă tot ce ai în inimă, căci Domnul este cu tine.”
4. În noaptea următoare, cuvântul Domnului a vorbit lui Natan:
5. „Du-te și spune robului Meu David: „Așa vorbește Domnul: **„Oare tu Îmi vei zidi o Casă ca să locuiesc în ea?**”
6. Dar Eu n-am locuit într-o casă, din ziua când am scos pe copiii lui Israel din Egipt până în ziua aceasta; **ci am călătorit într-un Cort drept locuință.**
7. Pretutindeni pe unde am mers cu toți copiii lui Israel, **am spus Eu oare vreo vorbă vreuneia din semințiile lui Israel, căreia îi poruncisem să pască pe poporul Meu, Israel, zicând: „Pentru ce nu-Mi zidiți o Casă de cedru?”?**
8. Acum să spui robului Meu David: „Așa vorbește Domnul oștirilor: „Te-am luat de la pășune, de la oi, ca să fii căpetenie peste poporul Meu, peste Israel;
9. am fost cu tine pretutindeni pe unde ai mers, am nimicit pe toți vrăjmașii tăi dinaintea ta **și ți-am făcut numele mare ca numele celor mari de pe pământ;**
10. am dat un loc poporului Meu, lui Israel, și l-am sădit ca să locuiască în el și să nu mai fie tulburat, ca să nu-l mai apese cei răi ca mai înainte
11. și ca pe vremea când pusese judecători peste poporul Meu, Israel. Ți-am dat odihnă izbăvind-te de toți vrăjmașii tăi. **Și Domnul îți vestește că-ți va zidi o casă.**
12. Când ți se vor împlini zilele și vei fi culcat cu părinții tăi, Eu îți voi ridica un urmaș după tine,

care va ieși din trupul tău, și-i voi întări împărăția.

13. ***El va zidi Numelui Meu o Casă***, și voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției lui.

14. Eu îi voi fi Tată, și el Îmi va fi fiu. Dacă va face răul, îl voi pedepsi cu o nua omenească și cu lovituri omenești;

15. dar harul Meu nu se va depărta de la el, cum l-am depărtat de la Saul, pe care l-am îndepărtat dinaintea ta.

16. ***Ci casa ta și împărăția ta vor dăinui veșnic înaintea Mea, și scaunul tău de domnie va fi întărit pe vecie.***

Desigur Domnul a apreciat inima lui David și preocuparea lui pentru slava Lui. Dar în același timp l-a și corectat pe David. I-a atras atenția că El locuiește într-un Cort modest de sute de ani fără să fie îngrijorat că din această pricină slava Numelui Său ar putea fi umbrită. *Oare este vreun lucru prea greu pentru Domnul? Oare faptul că chivotul a fost dus la Filistenii a fost o criză pentru Numele Său? Nu a știut El să-și poarte singur de grijă fără ajutor omenească? Oare atunci ar fi un cort modest o piedică ca Domnul să-și înalțe Numele? Desigur nu. Atenție dragă David să nu repeți greșeala lui Urie. E frumos că trăiești doar pentru Numele Meu, dar nu-ți lua rolul prea în serios. Adu-ți aminte, oare nu Eu te-am înălțat pe tine și ți-am făcut un nume mare pe pământ? Cine înalță pe cine? Crezi că tu Mă înalți pe Mine? Te înșeli! Eu Te înalț pe tine! Crezi că Tu îmi protejezi Numele? Nicidecum! Eu te protejez pe tine! Tu să-Mi zidești Mie o casă? Nu, ci Eu îți voi zidi ție o casă! Da, apoi unul din casa ta Îmi va zidi Mie o casă! Dar nu uita ordinea: Mai întâi Eu te-am înălțat și apoi ai putut lucra la înălțarea Numeleui Meu! Mai întâi Eu îți voi zidi o Casă, și apoi unul din acea casa va participa la construirea Casei Mele! Davide, tot nu înțelegi? Eu Îmi port singur de grijă, și port singur de grijă slavei Mele! Căci cum ar putea fi hulit Numele Meu? Nu voi da altuia slava Mea! Iată că chiar printr-o preocupare PREA MARE pentru Numele Meu poți umbri de fapt slava Numelui Meu! Așa că ai grijă. Căci când cineva umbrește slava Mea Eu mi-o înalț apoi și mai mult judecându-L! Eu îmi voi duce planurile în chip desăvârșit cu tine sau fără tine Davide, cu Israel sau fără Israel! Prin ascultarea ta sau prin neascultarea ta, prin ascultarea lui Israel sau prin neascultarea lui! Nu înțelegi că nimeni nu Îmi poate înalța Numele? Tot nu înțelegi că doar Eu pot înalța Numele Meu? Eu te înalț pe tine și nu tu pe Mine! Și atunci când Îmi înalț Numele vreau să înalț și pe cei care au iubit Numele Meu! Și când Îmi înalț Numele smeresc pe cei care nu s-au încrezut deplin în Numele Meu! Așa că nu purta de grijă nici Mie, nici Numelui Meu, nici Casei Mele, nici poporului Meu! Mai degrabă poartă-ți de grijă ție, ca nu cumva când Îmi voi înalța Numele tu să nu fii din aceia care vor fi făcuți de rușine! Mai degrabă lasă-Mă să-Ți port de grijă ție, căci nici măcar acest lucru nu-l poți face! Eu te-am păzit, Eu te-am protejat, Eu te-am înălțat și Eu îți voi zidi o casă! Eu te port în brațe și nu tu pe Mine! Eu te protejez și nu invers! Și tot ce ai vine de la Mine! Singura ta grijă să fie să păzești procunile Mele în viața ta ca atunci când Îmi voi înalța din nou Numele acest lucru să te mântuiască și să nu te nimicească! Cât despre Casa*

Mea... da, ai avut un gând bun, tot de la Mine. Dar nu tu, ci fiul tău! Și până atunci nu te îngrijora că Eu locuiesc într-un Cort iar tu într-o Casă de cedru. Voi înălța Numele Meu chiar din acel Cort. Și nu te teme că te înalț așa de mult înaintea poporului meu Israel. Eu Îl voi ajuta să vadă în tine slava Mea și nu slava ta. Eu te voi înălța într-un așa mod ca prin înălțarea ta, nu tu, ci Eu să fiu slăvit! Da... Eu Îți voi zidi o Casă trainică și voi face acest lucru spre slava Mea și nu spre slava ta. E frumos că ești smerit, că nu vrei să fii înălțat în ochii poporului Meu, că vrei să te înjosești și mai mult în ochii tăi și ai fraților tăi. Dar Eu te voi înălța și mai mult, căci aceasta este voia Mea! Și dacă până acum te-am înălțat mult, acesta e doar începutul. Căci de-abia am început să te înalț. Dacă te tulburi acum când ți-am dat o casă de cedru, ce vei face atunci când Îți voi zidi o Casă trainică din care va ieși Mesia? Dar nu te tulbura și nu te teme pentru poporul Meu. E al Meu și cum port de grijă Numelui Meu port de grijă și poporului Meu. Te îngrijești prea mult și de Numele Meu și de poporul Meu! Dar cine ești tu să proți de grijă Numelui Meu sau să faci ceva pentru poporul Meu? Eu le port de grijă și o voi face cu sau fără tine. Că vreau să lucrez și prin tine, că vreau să te înalț și pe tine? Cine poate să Îmi spună ce faci? Cine poate să stea împotriva gândurilor și planurilor inimii Mele? Și ce dacă, dragul Meu, David vreau să te înalț sus sus de tot, până la scaunul meu de domnie? Crezi că nu pot face acest lucru tot spre slava Mea? Este un lucru prea greu pentru Mine? Crezi că nu te pot înălța sus de tot în ochii poporului Meu, crezi că nu te pot face Dumnezeu pentru poporul Meu, și totuși acesta să Mă slăvească pe Mine și nu pe tine? Acceptă liniștit înălțarea ce va urma. Preocuparea ta să rămână mai întâi asupra inimii tale, ca să nu-ți iei rolul prea în serios, ca să nu uiți că ești un simplu om iar Eu sunt Dumnezeu! Da, e adevărat că cu cât te apropii de Mine cu atât înțelegi cine sunt și cu atât Îți dorești ca doar Numele Meu să fie înălțat! Dar ca această dorință crescândă și bună să nu te ducă la nebunie, trebuie în același timp să vezi și mai clar cât de mic ești și cât de mare și puternic sunt Eu! E adevărat că cu cât te apropii de inima Mea cu atât iubești mai mult poporul Meu și trăiești pentru el. Dar ca această iubire să nu te ducă la nebunie, trebuie în același timp să vezi cu și mai multă claritate cum nu tu ci Eu port acest popor în brațe, și cât de PUȚIN este ceea ce tu poți face pentru acest popor. Nu înseamnă să iubești mai puțin, dar odată cu iubirea să crească și credința! Cu cât iubești mai mult cu atât trebuie ca tu să te micșorezi și Eu să cresc, ca nu cumva iubirea pentru poporul Meu să te abată de la căile Mele! Adu-ți aminte de Moise... După ce l-am pregătit 80 de ani, după ce M-am mâniat pe el și măcar că nu vroia slujba și l-am poruncit să o primească, am vrut să-l omor din pricina tăierii împrejur. Devnise așa de preocupat de popor și de slujba pe care i-am dat-o încât uitase să păzească poruncile Mele, și am vrut să-l omor. Căci nu aveam nevoie de el ca să Îmi scot poporul din Egipt. Când Mi-am scos poporul din Babilon nu a fost nici un Moise. l-am poruncit lui Cir și El l-a eliberat. Crezi că nu puteam să poruncesc la fel și lui Faraon dacă vroiam? Dar vroiam să-i dau această slujbă lui Moise, ca prin ea, să Mă cunoască mai mult și vroiam să-L înalț. Dar Mă puteam lipsi oricând de El. Căci Eu nu depind de nimeni și nimeni nu poate sta împotriva planurilor Mele. De aceea, eram gata să-l omor pe Moise. Teme-te de Mine și nu-ți lua slujba prea în serios. Păzește poruncile Mele, veghează asupra inimii tale și umblă înaintea Mea prin puterea Mea! Aceasta e partea ta. De restul, Mă ocup Eu, și crede-Mă, Eu știu să-Mi

fac partea!

Desigur credința va fi testată. Desigur nu va fi ușor atunci când vom trece prin perioada în care Numele Domnului va fi hulit de vrăjmașii Lui. Toate minciunile, hulele, denigrările vrăjmașilor ne vor ispiti să ne tulburăm, să credem că lucrurile au scăpat de sub contrpl, și că vrăjmașul are prea multă putere și că face tot ce vrea, să ne îngrijorăm pentru poporul Domnului și pentru Numele Său înaintea Neamurilor. Nu va fi ușor. În cele din urmă dacă ar fi ușor unde va mai fi ispita? În cele din urmă dacă ar fi ușor unde ar mai fi cuptorul de foc care curăță credința? Da, o parte din inima noastră se va tulbura, se va agita. Dar important este ce facem cu cealaltă parte a inimii. O vom lăsa contaminată de prima sau vom face alegerea nebuniei credinței, și ne vom ancora în Cuvântul Său în pofida evenimentelor vizibile care par să contrazică al Său Cuvânt? Și dacă am înțeles ceva din taina crucii vom ști că cu cât înfrângerea e mai mare, cu atât mai slăvită e biruința de după! Vom ști că cu cât e hulit astăzi mai mult Numele Lui cu atât va fi mai mult slăvit mâine același Nume! Deci cu cât presiunea va fi mai mare, cu cât tuburarea va fi mai mare, cu cât puterea vrăjmașului va fi mai mare, cu atât ne vom putea bucura mai mult în biruința ce va veni! Ne vom face fața ca o cremene și vom aștepta în tăcere izbăvirea. Nu vom răspunde glasului care ne batjocorește, ci ne vom încrede în Domnul împotriva oricărei nădejdi și vom aștepta ca El să răspundă pentru noi. Vom merge pe mâna Lui până la capăt, și vom celebra încă de azi victoria de mâine! Vom vedea în înfrângerea de azi slava victoriei ce va urma. În cele din urmă nu poate fi o înfrângere mai mare decât răstignirea lui Isus pe cruce. Acea înfrângere a fost transformată în cea mai mare biruință! Acum e mai ușor să credem că micile înfrângeri ce vor urma la finalul istoriei, vor și ele transformate în glorioase biruințe. Ferice de cel care înțelege nebunia crucii, ferice de cel care pornește biruitor spre cruce!

Încheiem cap.16 cu bucuria că Ieremia începe să întrezărească lumina. După pedeapsa aspră din cap.15 e mai smerit. Începe să accepte gândul judecății divine și să întrezărească slava și înțelepciunea planului Său. De asemenea începe să întrezărească rolul său de prooroc al neamurilor. Dar oare ce va urma? Oare ce pași mai trebuie să parcurgă Ieremia ca să înțeleagă în profunzime scopul pentru care a fost trimis în istorie? Cu aceste întrebări ne avântăm cu bucurie spre cap.17-20.